

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

ט' תשבת מפי זרעו

ספר
זוהר ארץ ישראל ד'

בזוהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

והמשכילים יזהרו כלזוהר הרקיע

חוברת מספר 44

תמוז תשע"ד - עיה"ק בית שמש תובב"א

ספר זוהר ארץ ישראל

חלק ד'

שולחן ערוך ורמ"א
הלכות ארץ ישראל

מצוות ארץ ישראל, ישוב ארץ ישראל, בית
המקדש, חורבן בית המקדש, ומקום המקדש,
וכל התלויים בהם

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי" חשוון תשע"ג
סניף בת ים רחוב בר יהודה 50 בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 052-7651911

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
האדמו"ר מהאלמין
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה

מפעל
הצופר
העזרי

סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 0527651911

דרש רבי שמולאי, מפני מה נתאווה משה רבינו ליכנס לארץ ישראל, וכי לאכול מפריה הוא צריך, או לשבוע מטובה הוא צריך. אלא כך אמר משה, הרבה מוצת נצטוו ישראל, ואין מתקיימין אלא בארץ ישראל, אכנס אני לארץ, כדי שיתקיימו כולן על ידי. אמר לו הקדוש ברוך הוא, כלום אתה מבקש אלא לקבל שכר, מועלה אני עליך כאילו עשיתם. (סוטה יד.)

מדברי רשכבה"ג, גדול מרבן שמו, רבינו משה סופר זיעועכי"א
ולאורו נסע ונלך עד ביאת גואל צדק בב"א

היוצא מדברינו: דעל כל פנים לכולי עלמא קדושת שניהם (ארץ
ישראל, וירושלים) קדושת עולמים, מימות עולם עד סוף כל ימות
עולם, לא נשתנה ולא ישתנה. (שו"ת חתם סופר, חלק יורה דעה, תשובה רל"ד (עיני שם באריכות נפלא))

על ידי לימוד הלכות אלו, יזכה ל"קדושת ארץ ישראל" באמת, אפילו אם אין זוכה עבשיו לגור בארץ ישראל בקביעות, ויקיים בזה "וַיִּשְׁלַמְהָ פְּרִים שְׁפִתֵינוּ" – וכמו שאמרו חכמינו ז"ל בברכות (דף ה.ה.): "מיום שחרב בית המקדש אין לו להקדוש ברוך הוא בעולמו אלא ארבע אמות של הלכה בלבד!"

פל דפחלך ארבע אמות בארץ ישראל, מבטח לו שהוא בן העולם הבא. (כתובות קיא.)

ארץ אשר ה' אלקיך דרש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה
(דברים יא, יב). אשר ה' אלקיך דורש אותה. והלא כל הארצות הוא דורש שנאמר להמטיר על ארץ לא איש, אלא
כניכול אינו דורש אלא אותה, ועל ידי אותה דרישה שדורשה דורש את כל הארצות עמה. (רש"י סס)

כיצא בו אתה אומר: 'ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד', וכי אותה בלבד הוא דורש, והלא כל הארצות כולם הוא
דורש, שנאמר (איוב לח): 'להמטיר על ארץ לא איש', אלא כביכול שאינו דורש אלא אותה וכו'.

(ילקוט שמעוני מלכים א' – פרק ח' – רמז קצ"ד)

דבר אחר, 'לא יגרע מצדיק' (איוב לו, ז), 'ו ארץ ישראל, שאין הקדוש ברוך הוא מויו עיניו ממנה, שנאמר:
"תמיד עיני ה' אלקיך בה" וגו'.

(מדרש ילמדנו פרשת פקודי)

הלכות ארץ ישראל

אורח חיים הלכות הנהגת ארם בבוקר, סימן א - דין השכמת הבוקר, סעיף ג

(ג) ראוי לכל ירא שמים שיהא מוצר ודואג על חורבן בית המקדש:

אורח חיים הלכות הנהגת ארם בבוקר, סימן ג - הנהגת בית הכסא, סעיף ז

(ו) המטיל מים מן הצופים ולפנים (פירוש), מקום שיכולים לראות משם הר הבית ומשם והלאה אין יכולים לראות, ר"ש" לא ישב ופניו כלפי הקודש (אלא לצפון או לדרום) או יסלק הקודש לצדדין:

אורח חיים הלכות תפלה, סימן צ - מקום הראוי להתפלל עם הצבור, ודין ההולך בדרך, סעיפים: ד, ז

(ד) צריך לפתוח פתחים או חלונות כנגד ירושלים כדי להתפלל כנגדן. וטוב שיהיה בבית הכנסת י"ב חלונות:

(ז) ולא אחורי בית הכנסת אם אינו מחזיר פניו לבית הכנסת ואחורי בית הכנסת הוא הצד שהפתח פתוח בו והוא הפך הצד שפונים אליו הקהל כשמתפללים. ויש מפרשים בהפך. וראוי לחוש דבריו שניהם וגם כשמתפלל בשאר צדדים חוץ לבית הכנסת יש להחמיר שיחזיר פניו לבית הכנסת. וכל זה כשניכר שמחזיר פניו לבית הכנסת **אבל אם הוא מתפלל בבית המסוד לבית הכנסת פניו כנגד ארץ ישראל בראוי** ואחוריו לכותל ביתו שהוא כותל בית הכנסת מותר שאינו ניכר שמחזיר פניו מבית הכנסת:

אורח חיים הלכות תפלה, סימן צד - צריך לכוין נגד ארץ ישראל, ודין הרוכב או היושב בספינה, סעיפים: א, ב, ג, ד

(א) בקומו להתפלל אם היה עומד בחוץ לארץ יחזיר פניו כנגד ארץ ישראל ויכוין גם לירושלים ולמקדש ולבית קדשי הקדשים היה עומד בארץ ישראל יחזיר פניו כנגד ירושלים ויכוין גם למקדש ולבית קדשי הקדשים היה עומד בירושלים יחזיר פניו למקדש ויכוין גם כן לבית קדשי הקדשים היה עומד אחורי הכפורת מחזיר פניו לכפורת:

(ב) אם מתפלל לרוח משאר רוחות יצדד פניו לצד ארץ ישראל אם הוא בחוץ לארץ ולירושלים אם הוא בארץ ישראל ולמקדש אם הוא בירושלים. הגה: ואנו שמחזירין פנינו למזרח מפני שאנו יושבים במערבה של ארץ ישראל ונמצא פנינו לארץ ישראל (טור וסמ"ג). אין עושין מקום הארון וצד התפלה נגד זריחת השמש ממש כי זהו דרך המינים רק מכוונים נגד אמצע היום (הגהות אלפסי החדשים). ומי שרוצה לקיים אמרם הרוצה להעשיר יצפין או להחכים ידרים מכל מקום יצדד פניו למזרח:

(ג) מי שאינו יכול לכוין הרוחות יכוין לבו לאבני שבשמים:

(ד) היה רוכב על החמור אין צריך לירד ולהתפלל אפילו אם יש לו מי שתופס חמורו אלא מתפלל דרך הילוכו וכן אם היה בספינה או על גבי קרון אם יוכל לעמוד ועמד ואם לאו יושב במקומו ומתפלל או אם היה הולך ברגליו מתפלל דרך הילוכו אף אם אין פניו כנגד ירושלים אפילו שלא במקום סכנה כי אם יעמוד ויתפלל יקשה בעיניו אחר דרכו ויטרד לבו ולא יוכל לכוין והכל לפי הדרך ולפי המקום ולפי יראתו וישוב דעתו ויש מחמירין לעמוד באבות וראוי לחוש לדבריהם אם הוא שלא במקום סכנה:

אורח חיים הלכות תפלה, סימן צה - כיון אבריו בשעת תפלה, סעיף ב

(ב) צריך שיכוף ראשו מעט שיהיו עיניו למטה לארץ ויחשוב כאילו עומד בבית המקדש ובלבו יכוין למעלה לשמים:

אורח חיים הלכות תפלה, סימן קז - דיני ברכת השנים, סעיף א

(א) ברכת השנים צריך לומר בה בימות הגשמים ותן טל ומטר ומתחילין לשאול מטר בחוצה לארץ בתפלת ערבית של יום ס' אחרי תקופת תשרי (ויום התקופה הוא בכלל הס'. הגהות מיימוני פרק ב). ובארץ ישראל מתחילין לשאול מזלל ז' במרחשוון. ושואלין עד תפלת המנחה של ערב יום טוב הראשון של פסח ומשם ואילך פוסקין מלשואל:

אורח חיים הלכות בית הכנסת, סימן קא - דיני קדושת בית הכנסת, סעיף יא

(יא) אם בשעת בנין בית הכנסת התנו עליו להשתמש בו מותר להשתמש בו בהרבנו אבל בישובו לא מהני תנאי ואפילו בהרבנו לתשמיש מגונה כגון זריעה וחשבונות של רבים לא מהני תנאה במה דברים אמורים בבתי כנסיות שבחוצה לארץ אבל בבתי כנסיות שבארץ ישראל לא מהני שום תנאי:

אורח חיים הלכות דברים הנהגים בסעודה, סימן קע - דברי מוסר שינהג אדם בסעודה, סעיף כ

(כ) נקוי הדעת שבירושלים לא היו מסובין בסעודה אלא אם כן יודעים מי מיסב עמהם מפני שבגנאי הוא לתלמיד חכם לישב אצל עם הארץ בסעודה:

אורח חיים הלכות ברכת המזון, סימן קפג - המבדיל אך יתנהג בכוס של ברכת המזון, סעיף ב

(כ) יתן היין לתוכו חי עד שמגיע לברכת הארץ ואז מונוגו להודיע שבה הארץ. הגה: ויש אומרים דאם היין אינו חזק אין צריך למונוגו (טור), וכן נוהגין באלו הארצות. ויציאנו מן החבית לשם ברכה (טור בשם רש"י). ונראה דלדין שאין לנו הרבה יין, אין צריך רק לשפכו מן הקנקן ששומרים בו היין לשם ברכה וחבית לאו דוקא וכן נוהגין במדינות אלו. וכוס של ברכה ימלאנו שיהא מלא על כל גדותיו:

אורח חיים הלכות ברכת הפירות, סימן רח - דין ברכה מעין שלש אחרי המשת מגני פירות והמשת מגני דגן, סעיף י

(י) בברכה אחת מעין שלש של פירות החוצה לארץ הותם על הארץ ועל הפירות ובארץ ישראל הותם על הארץ ועל פירותיה ואם בחוץ לארץ אוכל מפירות הארץ הותם גם כן על פירותיה:

בערכאות. הגה: **שלהם ככתב שלהם דאינו אפור רק מורכבין ומשום ישוב ארץ ישראל לא גזרו** (אור זרוע):

אורח היים הלכות שבת, סימן שלט – כמה דינים פרטיים הנהיגין בשבת, סעיף ד'

(ד) אין דנין. הגה: ולכן אסור לתפוס ולהכניס לבית הסוהר מי שנחתייב איהו עונש כדי שלא יברח וכל שכן שאסור להלקותו דהוה בכלל דין ואם יברח אין עליו כלום (בית יוסף סוף סימן רס"ג בשם שבויל הלקט) ולא מקדישין. הגה: ויש מתירין לקדש היכא דאין לו אשה ובנים (ריב"ם) ואפשר דהוא הדין הכניסה לתופה שרי (סמ"א) ואף על גב דלא קיימא לן הכי מכל מקום סומכין על זה בשעת הדחק כי גדול כבוד הבריות כמו שרגילין שלפנמים שלא הי יכולים להשות עם הנדוניא ביום ר' עד הלילה דעושין החופה והקידושין בליל שבת הואיל וכבר הוכנו לסעודה ולנשואין והוי ביוש לכלה ביום לכלה ולחתן אם לא יכנסו אז ומכל מקום לכתחלה יש ליהרר שלא יבא לידי כך (ועיין בטור אבן העזר סימן א'ס"ג). ולא חולצין ולא מיכמין ואין כונסין ולא מקדישין ולא מעריכין ולא מחזירימין ולא מפרישין תרומות ומעשרות ואין פודין הבן ואין מגרשין אלא אם כן הוא גט שכבי מרע (דחקי ליה עלמא) וכולם אם נעשו שונגין או מזידין או מוטעין מה שעשו עשויה.

אורח היים הלכות שבת, סימן שפו – דיני שיהיה בעירוב, סעיף ה

(ח) משתתפין אפילו באוכל שאינו ראוי לו אם ראוי לשום אדם כגון לניזיר בין ולישראל בתרומה וכן (הנודר) מאוכל או נשבע שלא יאכלנו משתתף בו ויש אומרים דהיינו דוקא כשנדר או נשבע שלא יאכלנו אבל אם נדר או נשבע שלא ינהג ממנו אין משתתפין לו בה (ואם אמר קונם הנאתו או אכילתו עלי לכולי עלמא אין משתתף בה) (טור):

אורח היים הלכות עירובי תחומין, סימן תט – דין מקום נתינת העירוב, סעיף ו

(י) אבד עירובו או נשרף או אם היה בסוף התחום ונתגלגל חוץ לדי' אמות או שהיתה תרומה ונטמאת מבעוד יום אינו עירוב משחשיכה הרי זה עירוב שקניית העירוב בין השמשות אם ספק כשר ספק העירוב כשר והוא שיהיה לו חזקת כשרות כגון זה שהניחו שם ואירע בו ספק אבל אם לא היה לו חזקת כשרות כגון ספק אם הונח שם או לאו לא:

ועל כן נהגו בקצת מקומות להקל בענין הפלגת הספינות והליכת שיירא חוץ שלשה ימים כי חושבים הכל לדבר מצוה ואין למחות בידן הואיל ויש להם על מי שייסמוכו:

אורח היים הלכות שבת, סימן רס – דיני הכנסת שבת, סעיף ב

(ב) כשיהיה סמוך לחשיכה ישאל לאנשי ביתו בלשון רכה **עשרתם** ערבתם הפרשתם חלה ויאמר להם הדליקו את הנר. ובמקום שאין מעשירין אין צריך לומר עשרתם (טור):

אורח היים הלכות שבת, סימן רסא – זמן הדלקת הנרות לשבת, סעיף א

(א) ספק חשיכה והוא בין השמשות (והיינו כדי שיעור הלך ג' רבעי מיל אחר שקיעת החמה טור בסימן רצ"ג ומדלקין סוף סימן ב) ושיעור מיל הוא שליש שעה פחות חלק (ל) אין מעשירין את הנרות ואין מטבילין את הכלים ואין מדליקין את הנרות ואין מעריכין עירובי תחומין (ועיין לקמן סימן תט"ו סעיף ב) אבל מעשירין את הרמאי וטומנין את החמין ומעריבין עירובי הצירות (ועיין לקמן סימן צ"א). ומותר לומר לאינו יהודי בין השמשות להדליק נר לצורך שבת וכן לומר לו לעשות כל מלאכה שהיא לצורך מצוה או שהוא טרוד ונחפז עליה. הגה: וכן מי שקבל עליו שבת שעה או ב' קודם חשיכה יכול לומר לאינו יהודי להדליק הנר ושאר דברים שצריך (מהרי"ו סימן קרו) (ועיין לקמן סימן שמ"ב):

אורח היים הלכות שבת, סימן רסט – דין הקידוש בבית הכנסת, סעיף א

(א) נהגין לקדש בבית הכנסת ואין למקדש לטעום מיין הקידוש אלא מטעימו לקטן דאין קידוש אלא במקום סעודה (ועיין לקמן סימן רע"ג) ומעיקרא לא נתקן אלא בשביל אורחים דאכלי ושתי בני כנישתא להוציאם ידי חובתם ועכשיו אף על גב דלא אכלי אורחים בני כנישתא לא בטלה התקנה זהו טעם המקומות שנהגו לקדש בבית הכנסת אבל יותר טוב להנהיג שלא לקדש בבית הכנסת וכן מנהג ארץ ישראל. הגה: ונהגו לעמוד בשעה שמקדשין בבית הכנסת:

אורח היים הלכות שבת, סימן שו – באיזה הפנים מותר לדבר בשבת, סעיף יא

(יא) מותר לקנות בית בארץ ישראל מן האינו יהודי בשבת וחורת ומעלה

אורח היים הלכות ברכות, סימן רכז – דיני ברכות פרטיות, סעיף ב

(ב) הרואה מקום שנעקרה ממנה עבודת כוכבים אם הוא בארץ ישראל אומר ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם שעקר עבודת כוכבים מארצנו ואם הוא בחוצה לארץ אומר שעקר עבודת כוכבים מהמקום הזה ואומר בשתייהן כשם שעקרת אותה מהמקום הזה כן תעקור אותה מכל המקומות והשב לב עובדיהם לעבדך. הגה: ואם נעקרה עבודת כוכבים במקום אחד ונתנה במקום אחר מברך על מקום שנעקרה שעקר עבודת כוכבים ועל מקום שנתנה לשם שנתן אך אפים (בית יוסף בשם תוספות וירושלמי):

אורח היים הלכות ברכות, סימן רכח – ברכת ימים ונחרות היים וגבעות, סעיף א

(א) על ימים ונחרות הרים וגבעות ומדברות אומר ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם עושה מעשה בראשית ועל הים הגדול והוא הים שעוברים בו לארץ ישראל ולמצרים אומר ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם עושה הים הגדול:

אורח היים הלכות שבת, סימן רמח – דין המפליג בספינה והחולץ בשנייא בשבת, סעיף ד

(ד) היוצאים בשיירא במדבר והכל יודעים שהם צריכים לחלל שבת כי מפני הסכנה לא יוכלו לעכב במדבר בשבת לבדם שלשה ימים קודם שבת אסורים לצאת וכיום ראשון ובשלישי מותר לצאת ואם אחר כך יארע לו סכנה ויצטרך לחלל שבת מפני פקוד נפש מותר ואין כאן חילול. והעולה לארץ ישראל אם נזממה לו שיירא אפילו בערב שבת כיון דכבר מצוה הוא יכול לפרוש ופוסק עמהם לשבות ואם אחר שיהיו במדבר לא ירצו לשבות עמו יכול ללכת עמהם חוץ לתחום מפני פיקוח נפש ואם נכנס לעיר אחת בשבת מחלף את כולה ואפילו הניחוהו מחוץ לעיר ורוצה ליכנס לעיר מותר דכיון דלדבר מצוה נפק יש לו אלפים אמה לכל רוח. הגה: יש אומרים שכל מקום שאדם חולץ לסחורה או לראות פני חברו חשוב הכל דבר מצוה ואינו חשוב דבר הרשות רק כשהולך לטייל

אורח חיים הלכות ראש חודש, סימן תכב - סדר התפלה והלל בראש חודש, סעיף ב

(ב) וקורים הלל בדיילוג בין יחיד בין צבור ויש אומרים שהצבור מברכין עליו בתחלה לקרוא את ההלל (ואם בדרך לגמור אין צריך לחזור) (מרדכי פרק כמה מרליקין ושבולי לט) ולבסוף יהללוך והיחיד אין מברך עליו ויש אומרים שאף הצבור אין מברכין עליו לו בתחלה ולא בסוף וזה דעת הרמב"ם וכן נוהגין בכל מלכות ארץ ישראל וסביבותיה. הגה: ויש אומרים דגם יחיד מברך עליו (טוב בשם הרא"ש ורבינו הם) וכן נוהגין במדינות אלו. ומכל מקום יהיה אדם לקרות בצבור כדי לברך עליו עם הצבור. ויש אומרים בדחידי קרא אומר לשנים שיאמרו עמו ראשי פרקים דאו היו כרבים (מרדכי פרק כמה מרליקין ואגור בשם שמוח טוב). ונהגו כן בהורדו ולא באנא:

אורח חיים הלכות פסח, סימן תפ"ט - סדר תפלת ליל שני של פסח, וספירת העומר, סעיף ו

(י) אסור לאכול חדש אף בזמן הזה בין להם בין קלי בין כרמל עד תחלת ליל י"ח בניסן ובארץ ישראל עד תחלת ליל י"ז בניסן:

אורח חיים הלכות יום טוב, סימן תצו - דיני יום טוב שני של גלויות, סעיף ג

(ג) בני ארץ ישראל שבאו לחוצה לארץ אסורים לעשות מלאכה ביום טוב שני ביישוב אפילו דעתו לחזור וכל זמן שלא הגיע לישוב אפילו אין דעתו לחזור מותר לפי שעדיין לא הוקבע להיות כמותן אבל אם הגיע לישוב ואין דעתו לחזור נעשה כמותן ואסור בין כמדבר בין ביישוב וכל חוץ לתחום אין נותנין עליו הומרי מקום שהלך לשם:

אורח חיים הלכות יום טוב, סימן תקד - דין התבלין ביום טוב, סעיף ג

(ג) אין כותשין הריפות במכתשת גדולה אבל כותשין במכתשת קטנה שזה הוא השינוי שלה ובארץ ישראל אפילו בקטנה אסור. וכיון שאין אנו יודעים עכשיו מה נקראת גדולה או קטנה יש לאסור הכל. הגה: ומותר לגרוד בבינה ביום טוב על הכלי שהוא מורג חרוץ מיהו צריך שינוי משט כמו דרכת מלח (ריב"ש סימן קפ"ד) והוא הדין מצות בלא שינוי משום דאין טחינה באוכלין שהיו טחונין תחלה (מהרי"ל):

אורח חיים הלכות יום טוב, סימן תקכד - כמה דברים האסורים ביום טוב, סעיף א

(א) אין עולין על גבי אילן ולא רוכבין על גבי בהמה ולא שטין על פני המים ולא מספקין להכות כף על ירך ולא מטפחין להכות כף על כף ולא מורקדין ולא דנין ולא מקדשין ולא כונסין ולא מיבמין ולא מגרשין ולא חולצין ולא מקדישין ולא מחרימין ולא מפרישין תרומה ומעשרות. הגה: ודין פדיון הבן כדינו בשבת כך דינו ביום טוב ועיין לעיל סימן של"ט סעיף ד':

אורח חיים הלכות חול המועד, סימן תקלא - דיני גילוח בחול המועד, סעיף ד

(ד) ואלו מנלחין במועד מי שיצא מבית השביה ולא היה לו פנאי לגלח קודם המועד ומי שיצא מבית האסורים ואפילו היה חבוש ביד ישראל שהיו מנחחין לו לגלח וכן המנודה שהתירו לו ברגל וכן מי שנדר שלא לגלח ונשאל על נדרו ברגל וכן הבא ממדינת הים בחול המועד או שבא בערב הרגל ולא היה שהות ביום לגלח והוא שלא יצא מארץ ישראל לחוץ לארץ לטייל:

אורח חיים הלכות תשעה באב ושאור תעניות, סימן תקנא - דין שבוע שחל תשעה באב להיות בתוכה, סעיף ג

(ג) שבוע שחל בו תשעה באב אסורים לספור ולכבס אפילו אינו רוצה ללבושו עתה אלא להניחו לאחר תשעה באב ואפילו אין לו אלא חלוק אחד אסור וכן המכובסים מקודם בין ללבוש בין להציע בהם המטה ואפילו מטפחות הידים והשלחן אסור וכיבוס שלנו מותר אבל גיהוץ (פירוש מעבירין על הבגדים אבן חלק להתחליקו, ערוך) שלנו אסור וכלי פשתן אין בהם משום גיהוץ והרי הם ככיבוס שלנו ומותר והמי מילי לגוהצן ולהניחן עד אחר תשעה באב אבל אסור ללבושן בשבוע זה ונהגו לאסור אפילו כלי פשתן ואפילו בכיבוס שלנו בין ללבוש בין לכבס ולהניח ואין להקל בדבר כיון שנהגו וכל שכן דאפשר דמדינא נמי אסור שהרי יש מי שכתב דכיבוס שלנו קרי (גיהוץ) לשל בני בכל שאין מתלבנים יפה לפי שמומיהם הם עכורים שאינה ארץ חרים והנבעות כארץ ישראל וכיבוס של שאר ארצות אפשר שהוא בכיבוס של ארץ ישראל ואסור ועוד יש מי שפירש דגיהוץ היינו מים ואפר או נטר ובורית וכיבוס היינו במים לבד

ובזמן הזה אין מכבסים במים לבד ונמצא שכל כיבוס של זמן הזה היו גיהוץ ואסור מדינא אפילו בכלי פשתן ללבושן מיהא. הגה: ואנו נוהגין להחמיר בכל זה מתחילת ראש חודש עד אחר התענית אם לא לצורך מצוה כגון אשה הלוששת לבנים מותרת לכבס וללבוש לבנים ולהציע תחתיה (רוקח אגור זרוע) אבל בתשעה באב עצמו לא תלבש לבנים רק לובשת חלוק ברוך ויפה (הגהות שער יורא) וכן לכבוד שבת לובשים כלי פשתן ומציעין לבנים כמו בשאר שבתות ואסור ליתן כלים לכובס נכדי לכבס מראש חודש ואילך אבל קודם ראש חודש מותר לתת אף על פי שכובסת אחר ראש חודש (הספוט פרק ד' דתענית ומהרי"ל):

אורח חיים הלכות תשעה באב ושאור תעניות, סימן תקנד - דברים האסורים בתשעה באב, סעיף כה

(כה) כל האוכל ושותה בתשעה באב אינו רואה בשמחת ירושלים וכל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה. וכל האוכל בשר או שותה יין כסעודה המפסקת עליו הכתוב אומר ותהי עונותם על עצמותם:

אורח חיים הלכות תשעה באב ושאור תעניות, סימן תקס - לעשות זכר לחורבן, וכו' ה' סעיפים

(ח) משהרב בית המקדש תקנו חכמים שהיו באותו הדור שאין בונים לעולם בנין מסוייד ומכווייר (פירוש מצוייר) כבנין המלכים אלא טח ביתו כטיט וסד בסיד ומשייר מקום אמה על אמה כנגד הפתח בלא סיד והלוקח הצר מסויידת ומכוויירת (פירוש מצויירת) הרי זה בחזקתה ואין מחייבים אותו לקלוף בכותלים:

(כ) וכן התקינו שהעורך שלהן לעשות סעודה לאורחים מחסר ממנו מעט ומניח מקום פנוי בלא קערה מן הקערות הראויות לתת שם וכשהאשה עושה תכשיטי הכסף והזהב משיירה מין ממוני התכשיט שנהגת בהם כדי שלא יהיה תכשיט שלם וכשהחתן נושא אשה לוקח אפר מקלה ונותן בראשו במקום הנחת תפילין. הגה: ויש מקומות שנהגו לשבר כוס בשעת חופה או לשום מפה שחורה או שאר דברי אבילות בראש החתן (כל בו).

מפסיקין מלאכות מבעוד יום ואסורים בהם בעשיית מלאכה ביום אבל לא בלילה ואסורים בהציצת כל הגוף בחמין לפיכך נועלין את המזבחצאות אבל פניו ורגליו בחמין וכל גופו כבונן מותר ואסורים בסיכה אלא אם כן הוא להעביר את הזוהמא ואסורים בהם בתשמיש המטה וכן אסורים בנעילת הסנדל בעיר ומתפללין בבתי כנסיות ומתחננים כבשאר תעניות:

(ד) עברו אלו [ולא נענו] בית דין גוזרין עוד שבע תעניות על הצבור שני וחמישי ושני וחמישי ושני וחמישי ושני וחמישי ושני וכל מה שאסור בשלשה שלפני אלו אסור אף באלו ויתירין אלו שמתריעין בהם בשופר על הברכות שמוסיפין בהם ומתפללים ברחוב העיר ומורידין זקן להוכיחם ומוסיפין שש ברכות בתפלת שחרית ובתפלת המנחה ונועלים את החנויות ובשני לעת ערב פותחין מעט [אותן החנויות המוכרות אכילה ושתייה] [בית יוסף בשם רש"י] כדי שימצאו לקנות לסעודת הלילה ובחמישי פותחין כל היום חנויות המוכרות מאכל מפני כבוד השבת ואם יש לחנות שני פתחים פותח אחד ונועל אחד ואם יש לחנות אצטבא לפניו פותח כדרכו בחמישי ואינו חושש:

(ה) עוברות ומניקות מתענות אבל לא בג' ראשונות ולא בג' אחרונות ומיהו לא יאכלו אלא כדי יקום הולד [ואסור להן להחמיד ולהתענות] [תשב"ץ סימן תכ"ח]:

(ו) אחר שגזרו י"ג תעניות אלו אם לא נענו אין גוזרין עוד והני מילי כשמתענים על הגשמים לפי שכשעברו אלו כבר עברו זמן הגשמים ואין בהם תועלת אבל על שאר פורעניות מתענים והולכים עד שיענו:

(ז) כשמתענים על הגשמים ועברו י"ג תעניות אלו ולא נענו ממעטין במשא ומתן ובבנין של שמתה [אלא אם כן כותלו נוטה ליפול] (טו) וממעטין באירוסין ונישואין אלא אם כן לא קיים מצות פריה ורבייה וממעטים בשאילת שלום בין אדם להבירו ותלמידי חכמים לא ישאלו שלום אלא כנופין וכמנודים למקום ועם הארץ שנתן להם שלום משיבין לו בשפה ופה וכבוד ראש ותלמידי חכמים לבדם חוזרים ומתענים שני וחמישי ושני עד שיצא ניסן של תקופה ומותרין לאכול בלילה ובמלאכה ובשאר הדברים ומפסיקים בראש חודש חנוכה ופורים יצא ניסן של תקופה והוא כשהגיע השמש לתחלת מזל השור אין מתענין עוד שאין

היין מירושלים שהוזר וקורע עליה קרע אחר בפני עצמו ואם קרע על ירושלים תחלה אינו צריך לקרוע על שאר ערי יהודה:

(ד) כל הקרעים האלו בידו ומעומד וקורע כל כסותו שעליו עד שיגלה את לבו ואינו מואחה קרעים אלו לעולם אבל רשאי לשללן למללן ללקטן ולתופרן כמין סולמות:

(ה) היה הולך ובא לירושלים הולך ובא תוך ל' יום אינו קורע קרע אחר ואם לאחר ל' יום הוזר וקורע [והוא הדין בערי יהודה ובמקדש]:

אורח היים הלכות תענית, סימן תקסב - דין קבלת התענית, סיניף יב

(יב) תענית שגזרו על הצבור אין כל יחיד צריך לקבלו בתפלת המנחה אלא שליח צבור מכריז תענית והרי הוא מקובל ויש אומרים להם דהני מילי בארץ ישראל שהיה להם נשיא לפי שגזירתו קיימת על כל ישראל אבל בחוצה לארץ צריכים כל הצבור לקבל על עצמם כיחידים שכל אחד מקבל על עצמו:

אורח היים הלכות תענית, סימן תקסד - דיני תענית צבור, סיניף ד

(ד) נוהגים להרות סליחות בברכת סלח לנו ויש שאין נוהגים לומר סליחות עד אחר סיום שמונה עשרה ברכות וכן הנהיגו הקדמונים בארץ ישראל והוא המנהג הנכון:

אורח היים הלכות תענית, סימן תקעה - דיני תעניות שמתפללין בארץ ישראל על הגשמים, ובו י"ג סיניפים

(א) סדר תעניות שמתענין בארץ ישראל על הגשמים כך הוא הגיע י"ז במרחשון ולא ירדו גשמים מתחילין תלמידי חכמים בלבד להתענות ג' תעניות ב' וה' וב' וכל התלמידים ראויים לכך ודין תעניות אלו כדין תענית יחיד:

(ב) הגיע ראש חודש כסלו ולא ירדו גשמים בית דין גוזרין שלשה תעניות על הצבור שני וחמישי ושני וכל העם נכנסים לבתי כנסיות ומתפללים וזועקים ומתחננים כדרך שעושים בכל התעניות:

(ג) עברו אלו ולא נענו בית דין גוזרין עוד ג' תעניות על הצבור שני וחמישי ושני ובאלו

לזכור את ירושלים שנאמר אם אשכחך ירושלים וגו' אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתני:

(ג) וכן גזרו שלא לנגן בכלי שיר וכל מיני זמר ולא משמיעי קול של שיר לשמח בהם. הגה: ויש אומרים דוקא מי שרגיל בהם כגון המלכים שעומדים ושוכנים בכלי שיר או כבית המשתה (טו).

ואסור לשומעם מפני החורבן ואפילו שיר כפה על היין אסורה שנאמר כשיר לא ישתו יין וכבר נהגו כל ישראל לומר דברי השבחה או שיר של הודאות וזכרון חסדי הקדוש ברוך הוא על היין. הגה: וכן לצורך מצוה כגון בבית חתן וכלה הכל שרי [תוספות וסמ"ג והגהות מיימוני]:

(ד) וכן גזרו על עטרות התנים שלא להניח כלל ושלא יניח החתן בראשו שום כליל שנאמר חסר המצנפת והרם העטרה וכן גזרו על עטרות הכלה אם היא של כסף אבל של גדיל מותר לכלה ודוקא לחתן וכלה אבל בשאר כל אנשים ונשים לא גזרו:

(ה) אסור לאדם שימלא פיו שחוק בעולם הזה:

אורח היים הלכות תשעה באב ויאר תעניות, סימן תקסא - דין הרואה ערי יהודה וירושלים ומקדש בחורבן, ובו ה' סיניפים

(א) הרואה ערי יהודה בחורבן אימר ערי קדש היו מדבר וקורע [ואינו חייב לקרוע אלא כשמוגי סמוך להם כמן הצופים לירושלים] (בית דסף):

(ב) הרואה ירושלים בחורבנה אימר ציון מדבר היתה ירושלים שממה וקורע וכשרואה בית המקדש אומר בית קדשנו ותפארתנו אשר הללך בו אבותינו היה לשרפת אשר וכל מחמדנו היה להרבה וקורע ומחיכן חייב לקרוע מן הצופים ואחר כך כשיראה המקדש קורע קרע אחר וכל קריעה טפה ואם בא דרך המדבר שאז ראה המקדש תחלה קורע על המקדש טפה ואחר כך כשיראה ירושלים מוסיף על קרע ראשון כל שהוא:

(ג) אם קרע על אחת מערי יהודה אינו חוזר וקורע כשיראה שאר ערי יהודה

הגשמים בזמן הזה אלא סימן קללה הואיל ולא ירדו כל עיקר מתחילת השנה :

(ח) וכל זה הסדר כשלא ירדו גשמים כלל אבל ירדו בריביעה (פירוש המטר היורד להצמיח כל צמח ועשב האדמה נקרא בריביעה מפני שרובע ומעבר את הקרקע כדכתיב כי כאשר ירד הגשם וגו' והולידה והצמיחה וגומר) וצמחו העשבים והתחילו ליבש הרי אלו מתענים וזועקים עד שירדו גשמים או עד שיבשו הצמחים וכן אם הגיע זמן הפסח או קרוב לו שהוא זמן פריחת האילנות בארץ ישראל ולא ירדו גשמים הרי אלו מתענים וזועקים עד שירדו גשמים הראויים לאילנות או עד שיעבור זמנם וכן אם הגיע חג הסוכות ולא ירדו גשמים הרבה כדי למלאות מהם הבורות והשיחין והמערות הרי אלו מתענים עד שירד גשם הראוי לבורות ואם אין להם מים לשתות מתענין על הגשמים בכל עת שלא יהיה להם מים לשתות ואפילו בימות החמה פסקו הגשמים בין גשם לגשם מ' יום בימות הגשמים הרי זה מכת בצורת ומתענים וזועקים עד שירדו גשמים או עד שיעבור זמנם :

(ט) כמה דברים אמורים בארץ ישראל וכל הדומה לה אבל במקומות שנונת הגשמים שלהם קודם שבעה עשר במרחשוון או אחר זמן זה כשיגיע זמנם ולא ירדו גשמים יהידים מתענים שני וחמישי ושני ומפסקים בראש חודש חנוכה ופורים ושוהין אחר כך כמו כמו ששה ימים אם לא ירדו גשמים בית דין גורזין י"ג תעניות על הסדר שאמרנו :

(י) כל תענית שגוזרים הצבור בהרצה לארץ אוכלים בהם בלילה דינם כדין שאר תעניות שאין גוזרים על הצבור תענית כגון צום כפור אלא בארץ ישראל בלבד ובגלל המטר ובאותם עשר תעניות שהם שלשה אמצעים ושבע אחרונות :

(יא) היו מתענים על הגשמים ונענו כמה ירדו והיו פוסקין מן התענית משיבנסו בעומק הארץ החרבה טפה ובכינותי שני טפחים ובעבודה שלשה טפחים (ושיעור כמה צריכין לירד לברך עליהם עיין לעיל סימן רכ"א). ואם התחילו לירד אחר חצות ישלימו אותו היום (ועיין לעיל סימן תקס"ט בסופו) ואם התחילו לירד קודם חצות לא ישלימו אלא יאכלו וישתו ויעשו יום טוב ולערב יתקבצו ויאמרו הלל הגדול :

(יב) אין אומרים הלל הגדול אלא כשנענו ביום תעניתם דוקא אבל אם לא נענו עד יום שלאחר תעניתם לא :

(יג) אם ירדו להם גשמים כליל תעניתם קודם שעלה עמוד השחר אין אומרים הלל הגדול :

אורח חיים הלכות תענית, סימן תקנו - על איזה דברים מתענין ומתריעין, סעיפים ב, ג, ד, ו, ז, יא

(ב) וכן על הדבר איהו דבר עיר שיש בה ת"ק רגלי ויצאו ממנה שלשה מתים בשלשה ימים זה אחר זה הרי זה דבר יצאו ביום אחד או כד' ימים אין זה דבר היו בה אלף ויצאו ממנה ששה מתים כג' ימים זה אחר זה הרי זה דבר יצאו ביום אחד או בארבעה אין זה דבר וכן לפי חשבון זה ואין הנשים והקטנים וזקנים ששבתו ממלאכה בכלל מניין אנשי המדינה לענין זה. היה דבר בארץ ישראל מתענין שאר גלויות עליהם (והזקא דאיכא דבר כבולה ולא במקצתה) (ר"ן פרק ג' התענית). היה דבר במדינה ושיירות הולכות ובאות ממנה למדינה אחרת שתייהן מתענות אף על פי שהן רחוקות זו מזו :

(ט) וכן על הארבה והחסיל אפילו לא נראה מהם אלא כנה אחד בכל ארץ ישראל ואפילו אינו משחית יבול הארץ מתענין ומתריעין עליהם ועל הגובאי (פירוש מין ארבה) בכל שהוא אבל על החגב אין מתענין עליו ולא מתריעין אלא זועקין בלבד ועכשיו שאין אנו מכירין מינים הללו על כולם מתריעין :

(י) וכן על המזונות כיצד הרי שהחולו דברים של סחורה שרוב היו אנשי אותה העיר מהם כגון כלי פשתן כבכל ויין ושמן בארץ ישראל ונתמעט המשא והמתן עד שיצטרך התגר למכור שוה עשרה כששה הרי זו צרת צבור ומתריעין עליה ובשבת זועקים עליה אבל אין תוקעים עליה בשבת :

(יא) וכן על המטר כיצד הרי שרבו עליהם גשמים עד שיצרו להם אלו מתפללים עליהם שאין לך צרה יתירה מזו שהבתים נופלים ונמצא בתיהם קבריהם ובארץ ישראל אין מתפללין על רוב הגשמים מפני שהיא ארץ הרים ובתיהם בנוים כאבנים ורוב גשמים טובה להם ואין מתענים להעביר הטובה. ועכשיו בצפת מצוים מפולת בתים מפני הגשמים ומתפללים עליהם :

אורח חיים הלכות תענית, סימן תקפ - ימים שמתענים בהם, סעיף ב

(ב) בשבעה עשר באלול מתו מוציא דבת הארץ :

אורח חיים הלכות ראש השנה, סימן תרא - סדר יום של ראש השנה, סעיף ב

(ב) אף בארץ ישראל עושים ראש השנה שני ימים. הגה: ומתענים למחרת ראש השנה (שו"ת) והוא תענית ציבור :

אורח חיים הלכות יום הכיפורים, סימן תריב - איסור אכילה ביום הכיפורים, ושיעור כמותה, סעיף ז

(ז) אכל עלי קנים פטור ולולבי גפנים שלבלבו קודם ראש השנה פטור דעין בעלמא הם ואם לבלבו (בארץ ישראל) מראש השנה ועד יום הכיפורים חייב :

אורח חיים הלכות לולב, סימן תרסג - סדר תפלת חול המועד, סעיף א

(א) בחול המועד מוציאין ספר תורה וקורין בו ארבעה בקרבנות החג שבפרשת פנחס וביום ראשון של חולו של מועד קורא כהן וביום השני ולוי וישראל חוזר וקורא וביום השלישי והרביעי קורא ספיקא דיומא וביום השני וביום השלישי ועל דרך זה קורים בשאר ימים. הגה: יש אומרים ששנים הראשונים קורין בספיקא דיומא והשלישי קורא ביום המחרת והרביעי חוזר וקורא כל ספיקא דיומא והיינו מה שקראו שנים הראשונים וכן אנו נוהגין וביום השביעי הכהן קורא ביום החמישי לוי ביום הששי ישראל ביום השביעי והרביעי קורא ביום הששי וביום השביעי וכן אנו נוהגין (רש"י בשם רבותיו ומהר"י ומנהגים). ובארץ ישראל שאין שם ספיקא דיומא אין קורים בכל יום אלא קרבן היום בלבד כי ביום כ' הוא א' לחולו של מועד קורא כהן וביום השני והשלישי העולים אחריו חוזרים וקורים אותה פרשה עצמה ועל דרך זה בכל יום משאר הימים :

אורח חיים הלכות מגילה ופורים, סימן תרפח - דין כרכים המוקפים חומה מימות יהושע בן נון, וכן ה' סעיפים

(א) כרכים המוקפים חומה מימות יהושע בן נון אפילו אינן מוקפין עכשיו קורין בט"ו אפילו אם הם בחוצה לארץ ואפילו אין בהם עשרה בטלנים (פירוש בטלנים ממלאכתך ועוסקין

בצרכי צבור). והוא שהוקף ואחר כך ישב או שישב תחלה על דעת להקיפו אחר כך לאפוקי כשנודע שישב תחלה על דעת שלא להקיפו. אבל בסתמא הוקפה ולבסוף ישבה, ר"ן:

(ב) וכן הכפרים הנראים עמיהם אפילו אינם סמוכים כגון שהם ברה או שסמוכים להם אפילו אינם נראים עמיהם כגון שהם בעמק ובלבד שלא יהיו רחוקים יותר ממיל ובשושן אף על פי שאינה מוקפת חומה מימות יהושע קורין בט"ו הואיל ונעשה בו הנס:

(ג) כפרים ועיירות גדולות ונכרים שאינם מוקפים חומה מימות יהושע בן נון קורין בי"ד:

(ד) כרך שהוא ספק אם הוקף בימי יהושע אם לאו קורין בי"ד ובט"ו ובליליהון ולא ירך כי אם בי"ד שהוא זמן קריאה לרוב העולם:

(ה) בן עיר שהלך לכרך או בן כרך שהלך לעיר אם היה דעתו לחזור למקומו בזמן קריאה ונתעכב ולא חזר קורא כמקומו ואם לא היה בדעתו לחזור אלא לאחר זמן הקריאה קורא עם אנשי המקום שהוא שם. הגה: ואם הוא במדבר או בספינה קורא ביום י"ד כמו רוב העולם (כל ב'):

(ו) יום חמשה עשר שחל להיות בשבת אין קורין מגילה בשבת אלא מקדימין לקרותה בערב שבת וגוברים מעות מנתנות עניים ומחלקים אותם בו ביום וביום שבת מוציאים שני ספרים ובשני קורין ויבא עמלק ואומרים על הניסים ואין עושין סעודת פורים עד יום אחד בשבת:

(ז) המפרש בים והיוצא בשיירה ואינו מוצא מגילה להוליך עמו יקראנה בי"ג או בי"ב או בי"א בלא ברכה ואם אי אפשר להמתין עד ימים הללו יש אומרים שקרא אפילו מתחלת החדש. הגה: והכי נהוג ומיהו אם נדמן לו אחר כך מגילה חזר וקרא אותה ביום י"ד אפילו קראה תחלה ביום י"ג מכל מקום קרא אותה שלא בזמנה (כל בו בית יוסף):

(ח) בן עיר שהיה בספינה או בדרך ולא היה בידו מגילה ואחר כך נודמנה לו בט"ו קורא אותה בט"ו:

יורה דעה הלכות הערובות, סימן קי - דין ספק טריפות שאירע בבשר, סעיף א

(א) דבר חשוב אוסר במינו בכל שהוא והם ד' דברים ואלו הם אגוזי פרך ורומני בדין וחביות סוגמות והלפות תרדין וקלחי כרוב ודלעת יונית וכסרות של בעל הבית וכן בעלי אים חשובים הם ואינם בטלים אבל שאר דברים אף

על פי שדרכן לימנות הרי אלו עולים כשיעורן. הגה: ויש אומרים דכל דבר שבמנין דהיינו שדרבנו למנותו חמיר אינו בטל (שור בש"ר בית יוסף). וכן נוהגין. הא דדבר חשוב אינו בטל אינו אלא מדרבנן ואוליין בספיקו לקולא (ארוך כלל כ"ה, והרמב"ם פרק ט"ז דמאכלות אסורות ותוספת דבחים סוף דף ע"ג ואגודה שם, ורא"ש פרק גיד הנשה, והשב"א מותר הבית, ונימוקי יוסף פרק העול, ועוד הרבה פוסקים, כמו שיתבאר בסיומן זה בכמה דוכתי). כל דבר שהוא חשוב אצל בני מקום מהמקומות כגון אגוזי פרך ורומני כדן בארץ ישראל באותם הזמנים הוא אוסר בכל שהוא לפי חשיבותו באותו מקום ובאותו זמן ולא הוחרזו אלו אלא לפי שהן אוסרים בכל שהן בכל מקום. והוא הדין בכל כיוצא בהן בשאר מקומות:

יורה דעה הלכות יין נסך, סימן קכו - אם נאמן האדם לאסור יינו של חברו, סעיף ג

(ג) עד אחד נאמן באיסורים להתיר אבל לא להחמיר. הגה: מיהו יש אומרים דברבר דאיכא לברורי כגון שאמר לו אחד בא ואראך עובר סוככים מנסך יינך צריך לחוש לדבריו (בית יוסף בשם התוספות). וכל דבר שלא אתחזק לא להיתר ולא לאיסור עד אחד נאמן עליו אפילו לאסור (אשירי פרק הניזקין ומרדכי פרק האשה רבה). וכל חיבא דאתחזק דבר באיסור כגון פבל או חתיכת בשר שאינה מנוקרת אין העד נאמן עליו להתירו אלא אם כן בידו לתקנו (גם זה שם). ואם היו כבאן ב' חתיכות אחת של איסור ואחת של היתר נאמן העד לומר זה היתר וזה איסור (הר"ן שם). ואדם נאמן על שלו ואפילו היכא דאתחזק איסורא (שם באשירי). ועי' לעיל סימן קי"ט דין החשוד על הדבר אם מעיד עליו. ועיין לקמן סימן קפ"ה מי שאומר פלוני חכם הכשיר לי זה והחכם כופר. ועיין באבן העזר סימן קנ"ב אם אמרינן לגבי עדות שהפה שאסר הוא הפה שהתיר. ואשה נאמנת בדבר איסור לומר תקנתו (ר"ן פרק האומר ורש חליץ) ודוקא בודאי איסור כגון ניקור בשר וכדומה אבל בספק שמא אין כאן איסור כגון שצריכה לברור דגים טמאים מטהורים (איסור היתר אהרון) או איסור שיש בו צדדים להקל (שם ב"רין) אין אשה נאמנת דאשה דעתה קלה להקל. קטן אין לו דין עד להיות נאמן באיסורין (ריב"ש סימן רמ"ה) מכל מקום בקטן חריף ובקי בדבר ואיכא רגלים לדבריו יש להחמיר אם מעיד על דבר איסור (רשב"א סי' כ"ד) ואם מעיד על איסור דרבנן להקל ולא אתחזק איסורא כגון בדיקת חמץ נאמן דהימנוהו רבנן בדרבנן (שם בריב"ש) אבל אם אתחזק איסורא אינו נאמן כלל:

יורה דעה הלכות עבודה זרה, סימן קכח - דיני חגי האילנות, סעיפים א, ב, ג, ד

(א) שלשה ימים לפני חגם של עובדי עבודי זרה אסור ליקח מהם ולמכור להם דבר המתקיים ומותר למכור להם דבר שאינו מתקיים עד יום חגם כגון ירקות ותבשיל וכן אסור להשאיל ולשאול ולהלוותן (כלא רביית) (שור והפוסקים) וללוות מהם ולפורען וליפרע מהם מלוה בשטר או על המשכון אבל מלוה על פה נפרעים מהם מפני שהוא כמציל מידם. ובזמן דידם תקיפה אפילו בשטר חשיב כמציל מידם ואם היא מלוה רבית אפילו במשכון חשיב כמציל מידם:

(ב) עבר ונשא ונתן כיום חגם אסור בהנאה ואם נשא ונתן בשלשה ימים שלפני החג מותר בהנאה:

(ג) אם היה חגם של אותם עובדי עבודה זרה הרבה ג' או ד' או ו' כל אותם הימים כיום אחד הם וכל אותם הימים אסורים עם ג' לפנייהם:

(ד) כמה דברים אמורים בארץ ישראל אבל בשאר ארצות אינו אסור אלא יום חגם בלבד:

יורה דעה הלכות עבודה זרה, סימן קכא - דברים המצטרפים לעבודה זרה אסור לישראל לגביהם, סעיפים ז, ח

(ז) אין מוכרין להם לטעמי' עשה זמ' בארץ ישראל כל דבר המחובר כגון אילן וקמח אבל מוכרים על תנאי שיקוין וקרוציין:

(ח) אין מוכרים להם בתים ושדות בארץ ישראל אבל משכירין להם בתים ולא שדות. ובסוריא מוכרים בתים ומשכירים שדות. ובהוצא לארץ מוכרים אלו ואלו:

יורה דעה הלכות עבודה זרה, סימן קכב - דין עובדי עבודה זרה להעלים מהמות, סעיף א

(א) עובדי גלולים (משבעה העממין) שאין בינינו וביניהם מלחמה ורועי בהמה דקה מישראל בארץ ישראל בזמן שהיו רוב השדות של ישראל וכיוצא בהן אין מסבכין להם המיתת ואסור להצילם אם נטו למות כגון שראה אחד מהם שנפל לים אינו מעלהו אפילו אם יתן לו שכר. לפיכך אסור לרפאותן אפילו בשכר אם לא היכא דאיכא משום איבה (דאו אפילו בתום שרי

אדם ואינו חייב לתת צדקה עד שהיה לו פרנסתו ואחר כך יקדים פרנסת אביו ואמו אם הם עניים והם קודמים לפרנסת בניו. ואחר כך בניו והם קודמים לאחיו והם קודמים לשאר קרובים והקרובים קודמים לשכניו ושכניו לאנשי עירו ואנשי עירו לעיר אחת והוא הדין אם היו שבויים וצריך לפדותו (הכל בטור):

יורה דעה הלכות עבדים, סימן רסו – הלוקה עבד כענינו אסור לקיימו ערל, וטבילתו, וברכתו, ומגילתו, וכל הינו עבד ושפחה, סעיפים: פב, פג, פד, פה

(פב) המוכר עבדו לחוצה לארץ או לסוריא או לעכו יצא לחירות וכופין את רבו השני לכתוב לו גט שחרור ומפסיד הדמים ואפילו אם אמר איני רוצה לחוציא לחוצה לארץ אשתעבד בו בארץ ישראל אין שומעין לו. (ודין זה נוהג אפילו האיראנא) (טור ובית יוסף בשם הרמב"ם דין ט'):

(פג) עבד שביצא אחר רבו לסוריא ומכרו שם איבד זכותו כמה דברים אמורים כשיצא רבו על מנת שלא לחזור לארץ ישראל אבל אם דעת רבו לחזור ויצא אחריו ומכרו שם יצא לחירות וכופין את הלוקה לשחררו (לשון רמב"ם שם דין ח'):

(פד) עבד שאמר לעלות לארץ ישראל כופין את רבו לעלות עמו או ימכרו אותו למי שיעלהו שם. רצה האדון לצאת לחוצה לארץ אינו יכול לחוציא את עבדו עד שירצה. ודין זה בכל זמן אפילו בזמן הזה שהארץ ביד עובדי כוכבים:

(פה) עבד שברח מחוצה לארץ לארץ אין מחזירין אותו לעבדות ועליו נאמר "לא תסגר עבד אל אדוניו" ואומרים לרבו שיכתוב לו גט שחרור ויכתוב לו שטר הוב בדמיו עד שתשיג ידו ויתן לו ואם לא רצה האדון לשחררו מפקיעים בית דין שעבודו מעליו וילך לו:

יורה דעה הלכות גרים, סימן רסח – כיצד מגידין הגר והגוורת, ודיני קדושת הגר, סעיף ו

(י) כתי או כותית שבא ואמר נתגיירתי בבית דינו של פלוני כראוי אינו נאמן לכא בקהל עד שיביא עדים ואם אינום נוהגין כדרכי ישראל

שהעביר המועד ונמצא עבר זה על שבועתו אם נשא בלא התרה (תשובת מהרי"ו סימן קל"ז). וכל זה לא מיירי אלא בשנים שנשבעו זה לזה אבל שנים שנשבעו יחד לעשות דבר כגון שלא לדבר עם פלוני ועבר אחד מהם השני חייב לקיים שבועתו ואפילו אם נשבעו זה לזה והם ג' או יותר שאף אם עובר האחד השבועה השנים הנשארים צריכין לקיים שבועתן (מהר"ם מפאדואה סימן כ"ו וברבי"ש סימן תנ"ג). ונראה הא דאם נשבעו שנים ביחד ולא נשבעו זה לזה ועבר האחד השני חייב לקיים שבועתו היינו דוקא שאינן תלויין זה בזה אבל אם תלויין זה בזה ואי אפשר לאחד לקיים שבועתו בלא חברו כגון שנשבעו לילך ביחד לארץ ישראל והאחד עובר וקשה לשני לילך לבד פטור גם כן וכמו שכתבאר לעיל סימן רכ"ח סעיף מ"ד (תשובת הרא"ש כלל ח'):

יורה דעה הלכות צדקה, סימן רמח – מי חייב בה, ומי ראוי לקבלה, סעיף ג

(ג) יתומים אין פוסקין עליהם צדקה אפילו לפדיון שבויים אפילו יש להם ממון הרבה אלא אם כן פוסקין עליהם לכבודם כדי שיעצא להם שם. הגה: ודוק צדקה שאין לה קצבה או שיש לה קצבה על נכסי יתומים ויכולין להמתין עד שיגדלו כגון שיש להם טבל ואינן צריכין לאכול עכשו אבל אם צריכים לאכול עכשו מעשרין ותורמין להם. והוא הדין בצדקה שיש לה קצבה כגון שהיו להם קרובים עניים והיה להם קצבה מאביהם כל שנה ואין להם לאכול רק זו או יחורו על הפתחים ויהיה גנאי ליתומים האפטרופוס שלהם נותן מנכסיהם הקצבה לקרוביהם (תשובת ר"י מינץ סימן א'):

יורה דעה הלכות צדקה, סימן רנא – למי ניתנין הצדקה, ואיזה קודם להבירו, סעיף ג

(ג) הנותן לבניו ובנותיו הגדולים שאינו חייב במזונותיהם כדי ללמד את הבנים תורה ולהנהיג הבנות בדרך ישרה וכן הנותן מתנות לאביו [ולאמו] והם צריכים להם הרי זה בכלל צדקה ולא עוד אלא שצריך [להקדימו] [להקדימם] לאחרים. ואפילו אינו בנו ולא אביו אלא קרובו צריך להקדימו לכל אדם. ואחיו מאביו קודם לאחיו מאמו. ועניי ביתו קודמין לעניי עירו. ועניי עירו קודמין לעניי עיר אחרת (כן משמע בסמ"א וסמ"ק טור). הגה: והקבועים בעיר קריים עניי העיר והם קודמין לעניים אחרים הבאים לשם ממקומות אחרים (טור ולא כר"י בר ברוך). **ויושבי ארץ ישראל קודמין ליושבי חוצה לארץ. הגה: פרנסה עצמו קודמת לכל**

אם לא יוכל להשמש אפילו בחנם) (בית יוסף בשם הרמב"ן). וכן מותר לנסות רפואה בעובר גידולים אם תועיל (תוספות ומדרי"ך פרק אין מעמידין בסמ"א). (כמה דברים אמורים) [וכן הוא] בישראל בעל עבירות והעומד ברשעו ושונה בו תמיד כגון רועי כמהה דקה שפקרו בגזל והם הולכים באולתם אבל ישראל בעל עבירות שאינו עומד ברשעו תמיד אלא עושה עבירות להנאת עצמו כגון אוכל נבילות לתיאבון מצוה להצילו ואסור לעמוד על דמו:

יורה דעה הלכות נדרים, סימן רכ – הלוקה שבין קוגם וין להיום או לזמן, ודין הנדר על דבר שאינו קבוע, סעיף יח

(יח) האסור עצמו בדבר עד הגשם הרי זה אסור עד זמן הגשמים שהוא בארץ ישראל ראש חודש כסלו הגיע זמן הגשמים הרי זה מותר בין ירדו גשמים בין לא ירדו ואם ירדו מ"ז במרחשון מותר ואם אמר עד הגשמים הרי זה אסור עד שירדו הגשמים והוא שירדו מזמן רביעה שניה שהוא בארץ ישראל ומקומות הסמוכים לה מ"ב במרחשון ואילך. הגה: ובגולה זמן הגשמים ששים יום אחר התקופה שמתחילין או השאלה ומן רביעה שניה שבעים יום אחר התקופה (טור):

יורה דעה הלכות נדרים, סימן רכח – דיני התרת נדרים, וההבדל שבין תתה להרטה, והוא נקרא דעת רבים, סעיפים: לו, מ

(לו) מי שנדר לעלות לארץ ישראל יש לו התרה כשאר נדרים:

(מד) שנים שנדרו ללכת יחד לארץ ישראל תוך שתי שנים והאחד מתעכב, חבירו פטור (ועיין לקמן סוף סימן רל"ז):

יורה דעה הלכות שבועות, סימן רלז – מה היא שבועת ביטוי ושבועת שוא, סעיף ו

(ו) שנים שנשבעו לעשות דבר אחד ועבר אחד מהם על השבועה השני פטור ואינו צריך התרה לפיכך איש ואשה שנשבעתו זה לזה וקבלו חרם לינשא לזמן קבוע מי שיעכב והעביר המועד אסור לינשא לאחר והלה מותר ואינו צריך התרה וגם המעכב עצמו מותר בלא התרה לאחר שנשא שכנגדו. הגה: ואפילו אם טען זה העובר המועד שהיה אנוס אינו נאמן שיחתיב שכנגדו עדין בשבועתו ומכל מקום אם רצה זה לפטור משבועתו ילך אצל חכם ויתיר לו שבועתו שמו יביא זה שכנגדו עדים שהיה אנוס בדבר

ועושים כל המצות הרי אלו בחזקת גרי צדק ואף על פי שאין שם עדים שמעידים בפני מי נתגיירו. ואף על פי כן אם באו להתערב בישראל אין משיאין אותם עד שיביאו עדים או עד שיתבלו בפנינו הואיל והוחזקו גוים. אבל מי שבא ואמר שהוא גוי ונתגייר בבית דין נאמן שהפה שאסר הוא הפה שהתיר. וכתב הרמב"ם במה דברים אמורים בארץ ישראל באותן הימים שהזקת הכל שם בחזקת ישראל אבל בחוץ לארץ צריך להביא ראיה ואחר כך ישא ישראלית שמעלה עשו ביחסין:

יורה דעה הלכות טוזה, סימן רפו – מקומות החייבים בטוזה, סעיף כב

(כב) השוכר בית בחוצה לארץ והדר בפניו בארץ ישראל פטור ממוזזה שלשים יום. והשוכר בית בארץ ישראל חייב במוזזה מיד משום ישוב ארץ ישראל (והוא הדין לשואל בית דינו בשוכר) (ב"ת יוסף בשם הרב רבינו מנחם ז"ל כ"ב ב"ש):

יורה דעה הלכות ערלה, סימן רצד – דיני ערלה, באיזה מקום נוהגת ובשל מי, סעיפים: ג, ו, ז, ח, ט, י, יז

(א) האיבנות והתמרות [והקפריסין] של צלף חייבים בערלה. כמה דברים אמורים בארץ ישראל אבל בחוצה לארץ האיבנות חייבים ותמרות וקפריסין פטורים:

(1) פירות רבעי יש להם דין מעשר שני לכל דבר. ובזמן הבית היו צריכים להעלות לירושלים לאכלם שם או לפדותם ולהעלות הפדיון שם והם מותרים מדי אחר הפדיון. והאיבנא שאין יכולין להעלותם לירושלים פודים אותם אחר שיגמרו ויתלשו ויכול לפדות את כולם בשוה פרוטה אפילו הם רבים וישליך הפרוטה לים הגדול או ישקנה ויפורנה לרחו או ישליכנה בנהר אחר שחוקה ויברך בשעת פדיון "אשר קדשנו במצותיו וצונו על פדיון רבעי". או יפדה בפירות שישוה פרוטה שהוא אחד משלשים ושנים במעה כסף שהוא אשפיר"ו אוטמאנים ששוקל ששה עשר גרעני שעורה שהוא רביעי דרה"ם (לשון עצמו). הגה: ומטבע הרגילה במדינות אלו החצי וני"ד הוא יותר משה פרוטה ופרין עליו (תורת הרשן סימן קצ"ב). פירות רבעי פטורין מלקט ושכחה ופרט ועלולות:

(2) דין טעם רבעי נוהג אף בחוצה לארץ. ויש מי שאומר שאינו נוהג אלא בארץ אבל

בחוצה לארץ פירות הכאים אחר שעברו שני ערלה מותרים בלא פדיון. (ויש אומרים שאינו נוהג בחוצה לארץ רק בכרם ולא בשאר אילנות) (טור בשם הגאונים ורמב"ן ורא"ש ור"ע):

(ח) ערלה נוהגת בכל מקום ובכל זמן בין בשל גוי בין בשל ישראל אלא שבשל ארץ ישראל היא מן התורה ובחוצה לארץ הלכה למשה מסיני. הגה: ואסור ללקוט לנכרי פירות מאילן שלו שהוא ערלה משום שנתנה כמה שמחזיק לו הנכרי טובה על זה (כל בו ב"ב בשם ארחות חיים):

(ט) ספק ערלה בארץ ישראל אסור ובחוצה לארץ מותר. כיצד כרם שיש בו נטיעות של ערלה וענבים נמכרים חוצה לו בארץ ישראל אסור ובסוריא מותר והוא שלא ידע שהובאו מאותו הכרם ובחוצה לארץ מותר אפילו יודע שהובאו מאותו הכרם רק שלא יראה שנבצרו נטיעות של ערלה. (וכל שכן שכרם שהוא ספק ערלה שהוא מותר) (כן נראה מהטור והרא"ש ומרדכי פרק קמא דקדושין):

(י) כרם שהוא ספק ערלה בארץ ישראל אסור ובסוריא מותר ואין צריך לומר בחוצה לארץ:

(יז) אף על פי שמנהג עובדי אדמה להבריק גפנים בכל שנה מותר לשתות יין מגפני הגויים משום דספק ערלה מותר ואפילו בכרמים שישראל עובדים אותם ומכריכים אותם ככל שנה מותר משום דמכריך ומרכיב אינו חייב בערלה אלא בארץ אבל לא בחוצה לארץ. ויש למצוא חיתר גם לבני ארץ ישראל ביין של כרמי הגויים משום דרובא דגפנים לאו ערלה נינהו. ואפילו בכרמים שידוע ודאי שיש בהם ערלה יש להתירם משום דקדורם שיעברו עליהם שני ערלה אינם עושים פירות ואם עושים הם דקים וקלוישים שאינם ראויים לעשות מהן יין:

יורה דעה הלכות כלאי הכרם, סימן רצו – דיני כלאי הכרם וכלאי זרעים, סעיפים: א, ט

(א) הזורע שני מיני תבואה או שני מיני ירקות עם זרע הכרם הרי זה לוקה שתים אחת משום שדך לא תזרע כלאים ואחת משום לא תזרע כרמך כלאים וזרע לוקה משום לא תזרע כרמך כלאים עד שיוזע בארץ ישראל חטה ושעורה וחרצן במפולת יד. וכן אם הפה אותם בעפר לוקה. וכן אם זרע

שני מיני ירק וחרצן או זרע אחד ירק וזרע אחד מין תבואה וחרצן במפולת יד הרי זה לוקה. ואינו חייב מן התורה אלא על קנבוס ולוף וכיוצא בהם מזרעים שנממרים (1)ע"ם תבואת הכרם אבל שאר הזרעים אסורים מדבריהם. וכן אסור מדבריהם לזרוע כלאי הכרם בחוצה לארץ. ואין עודדין עם הגוי בכלאים אבל עוקרין עמו כדי למעט הטיפלה:

(ט) כל השיעורים האלו שמרחיקין בין הגפנים והתבואה או הירק אינם אלא בארץ ישראל או בסוריא. אבל בחוצה לארץ מותר לזרוע בצד הגפנים בתוך הכרם לכתחלה. ולא אסור בחוצה לארץ אלא לזרוע שני מיני ירק או תבואה עם החרצן במפולת יד. ואם אמר לתינוק גוי לזרוע לו בחוצה לארץ מותר אבל לא יאמר לגוי גדול שלא יתהלך בישראל. ואף על פי שמותר לזרוע הירק בצד הכרם בחוצה לארץ הרי אותו הירק הזרוע שם אסור באכילה ואפילו בחוצה לארץ והוא שיראה אותו לוקט ומוכר אבל ספיקו מותר.

הגה: ויש אומרים והואיל ומותר לזרוע ירק בצד הגפנים בחוצה לארץ מותר לאכול אותו ירק גם כן (הגהות מימוני פרק 1 מהלכות מאכלות אסורות דין ט ותרומת הרשן סימן קצ"ד). ואין לחוש אלא במקום דאיכא לימחש שנזרע שני מיני ירק או שני מיני תבואה עם חרצן במפולת יד (מרדכי פרק קמא דקדושין). ועל כן נהגו להקל במדינות אלו בירקות הנמצאים וזרועות בכרמים כי לא שכיח שנזרעו באיסור:

יורה דעה הלכות כלאי זרעים, סימן רצו – דיני כלאי זרעים ופרטיהם, סעיף א

(א) הזורע שני מיני זרעים באחד בארץ ישראל לוקה שנאמר "שדך לא תזרע כלאים". ואחד הזורע (או המנכש) או המחפה כגון שהיתה חטה אחת ושעורה אחת או פול אחד ועדשה אחת מונחים על הארץ חטיפה אותם בעפר בין בידו בין בגולו לוקה. ואחד הזורע בארץ או בעציו נקוב. אבל הזורע בעציו שאינו נקוב מכין אותו מכת מרדות:

יורה דעה הלכות כבור בהמה טהורה, סימן שי – דין כבור שנטהט שלא על פי הכב, סעיף ג

(א) מי שאינו מומחה וראה את הכבור ונשחט על פיו יקבר וישלם מבתו. וכמה ישלם אם

הוא בארץ ישראל משלם בגסה חצי דמיו ובדקה רביע דמיו וכוהין לארץ בין בדקה בין בגסה חצי דמיו. והאידנא שאף בארץ ישראל אין רוב שדות של ישראל מותר לגדל בהמה דקה אפילו בארץ ישראל הילכך אפילו בארץ ישראל אף בדקה משלם חצי דמיו:

זוהר דעה הלכות חלה, סימן שכב – הפרש חלה שיש בין חלת ארץ ישראל לחלת חוצה לארץ, וכו' ה' סעיפים

(א) מצוה עשה להפריש תרומה מהעיסה וליתנה לכהן שנאמר ראשית עיריטותיכם [להלן] תרימו תרומה. וראשית זה אין לו שיעור מן התורה אפילו הפריש כשעורה פטר את העיסה. והעושה כל עיסתו חלה לא עשה כלום עד שישירי מקצת. ומדבריו סופרים מפרישין אחד מעשרים וארבעה מן העיסה והנחתום העושה למכור בשוק מפריש אחד מארבעים ושמונה. ואם נטמאה העיסה בשונג או באונס אף בעל הבית מפריש אחד מארבעים ושמונה:

(ב) אין חייבים בחלה מן התורה אלא בארץ ישראל בלבד שנאמר 'זוהי באכלכם מלחם הארץ'. ובזמן שכל ישראל שם שנאמר כבואכם ביאת כולכם ולא ביאת מקצתכם. לפיכך חלה בזמן הזה אפילו בימי עזרא בארץ ישראל אינה אלא מדבריהם:

(ג) מפרישין חלה בחוצה לארץ מדברי סופרים כדי שלא תשתכח תורת חלה מ ישראל:

(ד) שלשה דינים לחלה בשלש ארצות כל הארץ שהחזיקו בה עולי בבל עד כזיב מפרישין בה חלה אחת כשיעור והיא נאכלת לכהנים. ושאר ארץ ישראל שהחזיקו בה עולי מצרים ולא עולי בבל שהוא נכזיב ועד אמנה מפרישין בה שתי חלות הראשונה אחד מארבעים ושמונה והיא נשרפת והשניה אין לה שיעור ונותנים אותה לכהן לאכלה. וכל הארץ מאמנה ולחין בין בסוריא בין בשאר ארצות מפרישין שתי חלות הראשונה אין לה שיעור והיא נשרפת והשניה אחד מארבעים ושמונה ונאכלת ומותרת לטמאים אפילו לזבים וחבות. ובזמן הזה שאין עיסה טהורה מפני טומאת המת מפרישין חלה אחת בכל ארץ ישראל אחד מארבעים ושמונה ושורפין אותה מפני שהיא טמאה. ומכזיב ועד אמנה מפרישין

שניה לכהן לאכילה ואין לה שיעור כשהיה דבר מקודם:

(ה) חלת חוצה לארץ אף על פי שהיא טמאה הואיל ועיקר חיובה מדבריהם אינה אסורה באכילה אלא על כהן שטומאה יוצאה עליו מגופו והם בעלי קריים וזבים וחבות ונדות ויולדות אבל שאר הטמאים במגע הטומאות אפילו טמאים מותרים לאכלה. לפיכך בין בסוריא בין בחוצה לארץ אם רצה להפריש חלה אחת מפריש אחד מארבעים ושמונה ונאכלת לקטן שעדיין לא ראה קרי או לקטנה שעדיין לא ראתה נדה ואינו צריך להפריש שניה וכן אם היה שם כהן גדול שטבל משכבת זרעו או מזיבתו אף על פי שלא העריב שמשו (ויש אומרים שצריך הערב שמש) (הר"ן פרק אלו עוברין) הרי זה מותר לאכול חלה הראשונה ואינו צריך להפריש שניה בחוצה לארץ. הגה: ויש אומרים כיון שאין חלה נאכלת בזמן הזה בארץ ישראל גם בשאר מקומות אין צריך להפריש רק חלה אחת ולשרפה (טור בשם יש אומרים ושאר פוסקים). וכן המנהג פשוט בכל מדינות אלו שאין מפרישין רק חלה אחת בלא שיעור ושורפין אותה כמו שהיו עושין כשמפרישין שתי חלות שחלת האור לא היה לה שיעור. ומכל מקום נוהגין ליטול כזית (מהרי"ל). והאוכל חלה אפילו בחוצה לארץ מבין חלה על המין שרוצה לאכול ואחר כך מבין "אשר קדשנו בקדושתו של אהרן וצונו לאכול תרומה" (כל בו הוא מלשון הרמב"ם סוף הלכות תרומה). ויש אומרים כששורפין חלה עושין לה היסק בפני עצמה ד ישראל אסור ליהנות ממנה (מהרי"ק וכן הוא בתוספות פרק כל שעה). ונוהגין להשליכה לתנור קודם שאופין הפת:

זוהר דעה הלכות חלה, סימן שכג – חלה דרבנן היאך ניתנת ונאכלת, ודין תערובתה בחולין, סעיף א'

(א) חלת חוצה לארץ שמותרת לכהן טהור מקרי רשאי לאכלה עם זר על שולחן אחד לפי שאינה מומצת (פירוש ענין דמוע הוא תרומה שנפלה בחולין) ואפילו נתערבה שוה בשוה. הגה: ויש חולקין וסבירא להו דאוסרת תערובת עד מאה ואחד אם הוא במינה ושלא במינה עד ששים (טור בשם ר"י וספר התרומה ורא"ש ורוקח סימן ע"ט ומהרי"ו סמ"ח ר"י שמשון). ואם חזרה ונתערבה בעיסה ואין מאה ואחד לבטלה אם לא אכל העיסה ישאל לחכם עליה ויתיר לו נדרד נשאלין על ההקדשות ויחזור ויטול חלה אחרת (תשובת מיימוני סוף הלכות זרעים וכו' בשם ארחות חיים). ומותר לבטלה ברוב

ואוכלה בימי טומאתו ויכולין ליתנה לכהן עם הארץ ואין בה משום כהן המסייע במתנותיו שהוא אסור. ואם רצה לאכול תחילה ואחר כך פריש החלה בחוצה לארץ מותר מפני שאין עיקרה אלא מדבריהם. הגה: וצריך לשיר מעט יותר משיעור חלה שמפריש כדי שיהא שייכים בשעה שמפריש (בית יוסף בשם הרא"ש וסמ"ג ובהר"ן דביצה).

ודוקא לעיסה שנחתייב עם חלה זו יכול לפטור שלא מן המוקף אבל עיסה שנלוושה בפני עצמה אין מפרישין חלה מעיסה אחרת שלא מן המוקף (ב"י בשם סמ"ק וכל בו). אבל חלת ארץ ישראל לא יאכל עד שיפריש. ואינה ניטלת אלא מן המוקף (פירוש ממה שהוא קרוב וסמוך) בתרומה. ואינה ניטלת מן הטהור על הטמא לכתחלה. וכל שבתרומה לא יתרום ואם תרום אינה תרומה כן בחלה. וכל שבתרומה לא יתרום מזה על זה כן בחלה. וכל שאינו אוכל תרומה אינו אוכל חלה, וכל האוכל תרומה אוכל חלה:

זוהר דעה הלכות תרומות ומעשרות, ומתנות עניים, וראשית הגז, סימן שלא – דין נתינתם באוזה מקום, וכיצד הכהן מקבלם, ואם הם דאורייתא או דרבנן, וכו' קמ"ז סעיפים

(א) התרומות ומעשרות אינם נהנים מן התורה אלא בארץ ישראל בין בפני הבית בין שלא בפני הבית ונביאים התקינו שיהו נהנים אפילו בארץ שנער מפני שהיא סמוכה לארץ ישראל ורוב ישראל חולכים ורשבים שם והכמים הראשונים התקינו שיהיו נהנים אף בארץ מצרים ובארץ עמון ומואב מפני שהם סביבות לארץ ישראל. סוריא הקונה בה שדה חייבת בתרומות ומעשרות מדברי סופרים ושאר הארצות אין תרומות ומעשרות נהנות בהן:

(ב) בזמן הזה אפילו במקום שהחזיקו בו עולי בבל ואפילו בימי עזרא אין חיוב תרומות ומעשרות מן התורה אלא מדבריהם מפני שנאמר "כי תבואו משמע ביאת כולכם ולא ביאת מקצתן כמו שהיתה בימי עזרא. הגה: ויש חולקין וסבירא להו דחייבין עכשיו בארץ ישראל בתרומות ומעשרות מדאורייתא אך לא נהנו כן (טור בשם ר"י):

בשעת שריפה אם לא שכן נהנה עמו. אבל שאר האות שאינה מכלה אורחה מותרת אפילו לזרים (טו). כהן שאוכל אצל ישראל נותן בדר שמן של תרומה ואף על פי שעומד הכהן והולך לו אין צריך לכבותו עד שיכבה מעצמו (מרדכי פ' אלמנה לכהן גדול). וכל זה מיידי בתרומה שהוכשרה דאז נטמאת ומותר לשרפה אבל אם לא הוכשרה שלא נטמאה אסור לשרפה. וטוב להכשיר אותה קודם מירוח כדי שתקבל טומאה ויהא מותר לשרפה (טו). ואחר כך מפרש מן השאר אחד מעשרה והוא נקרא מעשר ראשון ונותנו ללוי. ויש אומרים אף לכהן (טו). ועל זה נאמר בתורה "כי את מעשר בני ישראל" וגו' ו"לבני לוי הנה נתתי את כל מעשר בישראל" וגו'. ואחר כך מפרש מהשאר אחד מעשרה והוא נקרא מעשר שני והוא לבעליו ובסימן זה יתבאר משפטיו ועליו נאמר "עשר תעשר" ועל הסדר הזה מפרשין בשנה ראשונה מהשבע ובשניה וברביעית ובחמישית אבל בשלישית ובששית מהשבע אחר שמפרישין מעשר ראשון מפרשין מהשאר מעשר אחר ונותנו לעניים והוא נקרא מעשר עני. ואין בשתי שנים אלו מעשר שני אלא מעשר עני ועליו נאמר "מקצה שלש שנים תוציא את כל מעשר תבואתך וגו' ובא הלוי" וגו'. שנת השמיטה כולה הפקר ואין בה כל תרומה ולא מעשרות כלל. ובחוצה לארץ שאין בה שמיטת קרקע מפרשין בשנת השמיטה בארץ מצרים ובעמק ומואב מעשר ראשון ומעשר עני. ובארץ שנער מפרשין בה מעשר שני כמו ברוב השנים. ושנת השמיטה האמיתית היתה שנת השי"ג. ויש אומרים אם גוי מכר פירות בשביעית לישראל וגמר מלאכתו ביד ישראל חייבים בתרומה ומעשר ומפרש מעשר עני כדון עמון ומואב (בית יוסף. וכן כתב כפתור ופחור ופרח):

(כ) מעשר ראשון שלוקח הלוי מפרש ממנו אחד מעשרה ונותנו לכהן והוא נקרא תרומת מעשר ועליו נאמר "ואל הלויים תדבר" וגו'. (ודין תרומת מעשר כדון תרומה גדולה מיהו אפילו האידנא בעינן ליתן כשיעור) (בית יוסף בשם הרמב"ם):

(כא) המרבה בתרומה הואיל ושייר מקצת חולין היה זה תרומה. אבל אם אמר כל הפירות האלו תרומה לא אמר כלום:

(כב) האומר תרומת הכרי לתוכו אם אמר בצפונה או בדרומו קרא שם וחייב להפריש ממנו תרומתו ואם לא ציין המקום לא אמר כלום:

(כג) אמר תרומת הכרי הזה בזה והכרי הזה בזה מקום שנשתיימה תרומתו של הראשון שם נשתיימה תרומתו של שני:

(יא) שותפות הגוי חייבת בתרומה ומעשרות כיצד ישראל וגוי שלקחו שדה בשותפות אפילו חלקו שדה בקמתה ואין צריך לומר אם חלקו גדיש הרי טבל וחולין מעורבים בכל קלח וקלח מחלקו של גוי אף על פי שמרחן הגוי וחייבים מדבריהם כמה דברים אמורים בארץ ישראל שהמעשרות של תורה ובשל תורה אין ביריה אבל אם לקחו שדה בסוריא הואיל והמעשרות שם מדבריהם אפילו חלקו הגדיש חלקו של גוי פטור מכלום ונראה לי דהאידינא שאין חיוב תרומות ומעשרות בארץ ישראל אלא מדבריהם גם בארץ ישראל חלקו של גוי פטור מכלום:

(יב) פירות ארץ ישראל שיצאו חוצה לארץ פטורים מתרומות ומעשרות ואם יצאו לסוריא חייבים ופירות חוצה לארץ שנכנסו לארץ חייבים אם נקבעו למעשר [ביד ישראל] אחר שנכנסו לארץ:

(יג) כל אוכל אדם הנשמר שגידולו מן הארץ חייב בתרומה:

(יד) אין מפרשין תרומות ומעשרות מהירק בחוצה לארץ אפילו במקומות שאמרנו שהייבום חכמים וכן ירק הבא מחוצה לארץ לארץ אף על פי שיש עפר בעיקריהן הרי זה פטור:

(טו) התבואה והזיתים שלא הביאו שליש פטורים מתרומה ומעשרות ומנין יודע כל שזורעה ומצמחת בידוע שהביאה שליש:

(טז) ההפקר פטור מתרומה ומעשרות אבל הזורע שדה הפקר חייב בתרומה ומעשרות:

(יז) דברים שאין דרך רוב בני אדם לזרעם בגנות ובשדות אלא חזקתן מן ההפקר פטורין מתרומה ומעשרות:

(יח) נתערבו פירות החייבים בתרומה ומעשר בפירות הפטורים אם יש לו פירות אחרים החייבים מוציא מהם לפי חשבון פירות חייבים שבתערובות ואם לאו מוציא תרומה ותרומת מעשר על הכל ומפרש מעשר ראשון ושני לפי חשבון פירות חייבים שבתערובות:

(יט) תרומה גדולה בזמן הזה שהיא עומדת לשריפה מפני הטומאה שיעורה כל שהוא. הגה: ונתנה בזמן הזה לכל כהן שירצה בין חבר בין עם הארץ ואפילו אינו מיוחס רק שמוחזק בכהן והוא שורפה ויכול להניחה ולשרפה [עד] שיכול להנות ממנה בשעת שריפה אבל זו אסור ליהנות ממנה

(א) גוי שקנה קרקע בארץ ישראל וחזר ישראל ולקחה ממנו מפרש תרומות ומעשרות מה שאין כן בסוריא:

(ב) פירות הגוי שגדלו בקרקע שקנה בארץ ישראל אם נגמרה מלאכתו ביד הגוי ומרחן הגוי פטורין מכלום ואם לקחן ישראל אחר שנתלשו קודם שתגמר מלאכתו וגמרו ישראל חייבים ומפרש תרומה ומעשר ראשון ותרומת מעשר ומשייר לעצמו מעשר ראשון והוא שלו מפני שהוא אומר ללוי אני באתי מכה איש שאין אתה יכול ליטול ממנו. (והתרומת מעשר מוכר לכהן ונטל מדיה) (טו):

(ג) מכר הגוי הפירות שלו לישראל כשהו מחובבים לקרקע אם עד שלא באו לעונת המעשרות ונגמרו ביד ישראל חייב בכל ונותן כל מעשר ראשון ללוי ואם מכרן אחר שבאו לעונת המעשרות מפרש תרומות ומעשרות ונותן המעשר ללוי לפי חשבון. כיצד לקח תבואה זרועה מגוי אחר שהביאה שליש ונגמרה ביד ישראל מפרש תרומות ומעשרות ונותן ללוי שני שליש המעשר הראשון:

(ד) ישראל שמכר פירותיו לגוי קודם שיבואו לעונת המעשרות וגמרו הגוי פטורין מן התרומה ומן המעשרות ואם אחר שבאו לעונת המעשרות אף על פי שגמרו הגוי חייב בכל:

(ה) מכר גוי לישראל פירות מחובבים אחר שבאו לעונת המעשרות ומרחן הגוי ברשות ישראל אינם חייבים בתרומה ומעשרות הואיל ובאו לעונת המעשרות ברשות גוי ומרחן הגוי אף על פי שהם ברשות ישראל. הקונה פירות מגוי בסוריא בין תלושים בין מחובבים אפילו קודם שבאו לעונת המעשרות אף על פי שמרחן ישראל פטורים ואם עדיין לא הגיעו לעונת המעשרות הואיל וקנה אותם עם הקרקע חייב לעשר:

(ו) ישראל שהיה אריס לגוי בסוריא פירותיו פטורים לפי שאין לו בנותן הקרקע כלום וכן החובר והמקבל והשוכר שדה מהגוי בסוריא פירותיו פטורין:

(ז) ישראל שלקח בסוריא שדה מהגוי עד שלא הביאה שליש וחזר ומכרה לגוי אחר שהביאה שליש אם חזר ישראל ולקחה פעם שניה חייב שהרי נתייבא ביד ישראל:

(ח) ישראל שהיה לו קרקע בסוריא והוריד לה אריס ושלה לו האריס פירות הרי אלו פטורים שאני אומר מהשוק לקחן והוא שיהיה אותו המין מצוי בשוק:

(מ) הבן והשכיר והעבד והאשה תורמין על מה שהם אוכלין אבל לא על השאר:

(מא) הבן כשאוכל אם אביו והאשה בעיטתה תורמין מפני שהן ברשות:

(מב) הפועלים אין להם רשות לתרום שלא מדעת בעל הבית:

(מג) פועל שאמר ליה בעל הבית כנס לי גרני ותרום ותרום ואחר כך כנס תרומתו תרומה:

(מד) גוי שהפריש תרומה משלו גזרו חכמים שתהא תרומתו תרומה אם הוא בארץ ישראל. הגה: ובודקין אותו אם אמר בדת ישראל הפרשתי נתתן לכהן ואם לאו טעונה גזירה (טו):

(מה) המתכוין לומר תרומה ואמר מעשר, מעשר ואמר תרומה, לא אמר כלום עד שיהיו פיו ולבו שוים:

(מו) הפריש תרומה במחשבתו ולא הוציא לשפתיו כלום הרי זה תרומה שנאמר "ונחשב לבכ תרומתכם":

(מז) המפריש תרומה על תנאי אם נתקיים התנאי הרי זה תרומה:

(מח) המפריש תרומות ומעשרות וניחם עליהם הרי זה נשאל לחכם ומתיר לו כדרך שמתירין שאר נדרים ותחזור חולין כמו שהיתה:

(מט) האומר של מעלה תרומה ושל מטה חולין או בהיפך דבירו קיימים:

(נ) התורם את הגורן צריך שיכוין את לבו שתהיה תרומה על הכרי ועל מה שבקוטעין (פירוש שבלים קטועים שלא נדרשו) ועל מה שבצדדים ועל מה שבתוך התבן. התורם את היקב צריך שיכוין את לבו לתרום על מה שבחצוצנים ועל מה שבגוים. התורם את הבור של שמן צריך שיכוין את לבו על מה שבגפת (פירוש פסולת של זיתים). ואם לא נתכוין אלא תרום סתם נפטר הכל שתנאי בית דין הוא שתרומה על הכל:

(נא) התורם תרומה לכללה של תאנים ונמצאו תאנים בצד הכלכלה הרי אלו פטורים מפני שבלבו לתרום על הכל:

(נב) אין תורמין אלא מן היפה. ונראה לי דהשתא דלאיבוד אולא מפני הטומאה אין להקפיד בכך ומיהו במעשר הניתן ללוי ולעני יש להקפיד בכך:

(נג) אין תורמין ממין על שאינו מינו ואם תרום אין תרומתו תרומה. הקישות והמלפפות [והמלפון] מין אחד. כל מין חטים מין אחד.

ותרם אם בא בעל הבית ואמר ליה כלך אצל יפות אם היו שם יפות ממה שתרם תרומתו תרומה ואם לאו אין תרומתו תרומה ואם לקט בעל הבית והוסיף בין כך ובין כך תרומתו תרומה:

(לב) המדבר ואינו שומע או ששומע ואינו מדבר והערום והשכור והסומא לא יתרומה ואם תרמו תרומתן תרומה. ובזמן הזה דלשריפה אולא מפני הטומאה תורמים שיכור וסומא אפילו לכתחילה תרומה אבל לא מעשר לוי:

(לג) קטן שהגיע לעונת נדרים אף על פי שלא הביא שתי שערות ולא נעשה גדול אם תרום תרומתו תרומה:

(לד) האומר לשלוחו צא ותרום לי והלך לתרום ואינו יודע אם תרום ובא ומצא כרו תרום אין חזקתו תרום חוששין שמא אחר תרום בלא רשות. הגה: ויש אומרים דבכהאי גוונא חזקתו תרום דאמרינן חזקה שלית עושה שליחותו אפילו באיסור דאורייתא. אבל אם אינו יודע אם כרו תרום או לא אסור לאכול ממנו דהשליח אומר ודאי לא יגע בו עד שידע שהוא תרום (טור בשם הרא"ש והר"ש):

(לה) פירות השותפים חייבים בתרומה ומעשרות ואינם צריכים ליטול רשות זה מזה אלא כל התורם מהם תרומתו תרומה. תרום אחד מהם ולא ידע חבירו ובא הוא ותרם אם היו ממהין זה על זה אין תרומת השני תרומה ואם לאו אם תרום הראשון כשיעורו אין תרומת השני תרומה ואם לאו תרום הראשון כשיעור תרומת שניהם תרומה. ונראה לי שבזמן הזה הוא הדין במעשר אבל לתרומה כיון שאין לתרומה שיעור בין כך ובין כך אין תרומת השני תרומה:

(לו) האומר לאחד לתרום והלך לתרום וביטל שליחותו קודם שיתרום אם שינה השליח שליחותו כגון שאמר לו תרום מן הצפון ותרם מן הדרום אין תרומתו תרומה. ואם לאו תרומתו תרומה. (ויש חולקין וסבירא להו דכל שביטל השליחות אפילו לא שינה לא הוי תרומתו תרומה) (טו):

(לז) איריס שתרם ובא בעל הבית ועיכב אם עד שלא תרום עיכב אין תרומתו תרומה ואם משתרום עיכב תרומתו תרומה:

(לח) אפוטרופסין תורמין נכסי יתומים:

(לט) הגנב והגזלן והאנס תרומתן תרומה ואם היו הבעלים ורדפין אחריהם אין תרומתן תרומה:

(כד) תרומת מעשר אין מפרישין אותה באומדן אלא מודקק בשיעורה ואפילו בזמן הזה דבר שדרכו למדוד מודד ודבר הנשקל שוקל ודבר שאפשר למנותו מונה היה אפשר למנותו ולשקלו ולמדודו המונה משוכה והמודד משוכה ממנו והשוקל משוכה משיניהם. (וניטל שלא מן המוקף ותלמידי חכמים אין תורמין אלא מן המוקף) (הרמב"ם פ"ק ב):

(כה) אין תורמין תרומה גדולה אלא מן המוקף כיצד היו לו חמשים סאה בבית זה וחמשים סאה בבית אחר לא יפריש מאחד מהם על שניהם ואם הפריש שלא מן המוקף תרומתו תרומה והוא שיהיה המופרש שמור אבל אם היה טעון כדי יין או שמן ורואה שמשותברין ואמר הרי הם תרומה על פירות שבביתו לא אמר כלום. ונראה לי בזמן הזה דלאיבוד אולא מפני הטומאה תרומתו תרומה:

(כו) פירות המפוזרים בתוך הבית או שתי מגורות (פירוש מקומות שמכניסים בהן פירות מענין "גרהו בחרמו") שבבית אחד תרום מאחד על הכל. [שקף תבואה ועיגולי דבילה והביות של גורגרות אם היו בהקיפה אחת תרום מאחד על הכל]. הביות [של יין] שלא סתם את פיהם תרום מאחד על הכל משיסתם תרום מכל אחד ואחד:

(כז) המקדים מעשר שני לראשון או מעשר ראשון לתרומה אף על פי שעבר בלא תעשה מה שעשה עשוי:

(כח) הרוצה להפריש תרומה ותרומת מעשר כאחד מפריש אחד ממאה ומעט יותר ואומר "אחד ממאה שיש כאן הרי הוא בצד זה שהפרשתי והרי הוא חולין והנשאר מזה שהפרשתי שהוא המעט היתר על אחד ממאה הוא תרומה על הכל והמעשר שראוי להיות למה חולין אלו הרי הוא בצד זה שהפרשתי וזה הנשאר יותר על התרומה ממה שהפרשתי הרי הוא תרומת מעשר על הכל":

(כט) עושה אדם שליח להפריש תרומות ומעשרות:

(ל) חמשה אם תרמו אין תרומתן תרומה חרש שוטה וקטן וגוי שתרם של ישראל אפילו ברשותו והתורם שאינו שלו שלא ברשות הבעלים אבל התורם משלו על של אחרים הרי זה תרומה ותקין פירותיהם וטובת הנאה שלו שנתנה לכל כהן שירצה:

(לא) התורם שלא ברשות או שירד לתוך שדה חבירו וליקט פירות שלא ברשות כדי שיקדם

(עא) מעשרין ממקום זה על מקום אחר ואינו צריך לעשר מן המוקף. אבל אין מעשרין ממין על שאינו מינו ולא מן החיוב על הפטור על הפטור על החיוב ואם עישר אינו מעשר:

(עב) כל שאמרנו בתרומה אין תרומין מזה על זה כך במעשר אין מעשרין מזה על זה. וכל שאמרנו בתרומה אם תרם תרומתו תרומה כך במעשר אם הפריש מעשרותיו מעשרות. וכל שהוא פטור מן התרומה פטור מן המעשר וכל התורם מעשר:

(עג) כל שאמרנו בהם לא יתרמו ואם תרמו תרומתן תרומה כך אם עשרו מעשרותיהם מעשרות. וכל שאין תרומתן תרומה כך אין מעשרותיהן מעשרות:

(עד) השקדים המרים בין בגדלן בין בקטנן פטורים לפי שאינן אוכל:

(עה) אין מעשרין אלא מן המוכרח:

(עו) אין מעשרין באומד אלא במדה או במשקל או במנין וכל המדקדק בשיעור משוכח והמורבה במעשרות מעשרותיו מקולקלין שהרי הטבל מעורב בהן ופירותיו מתקונן:

(עז) המפריש מקצת מעשר אינו מעשר אלא כמו שחילק את הערימה אבל צריך מזה החלק שיוציא מעשר שלו כיצד היו לו מאה סאה הפריש מהם חמשה לשם מעשר אינו מעשר ואינו יכול להפריש על החמש סאין מעשר במקום אחר אלא מהם חצי סאה שהוא המעשר שלהם:

(עח) המפריש תרומה גדולה או תרומת מעשר מברך קודם שיפריש "אשר קדשנו במצותיו וצונו להפריש תרומה". וכן המפריש מעשר ראשון מברך קודם "להפריש מעשר" וכן מברך על מעשר שני. ואם הפריש הכל זה אחר זה מיד ולא סח ביניהם כוללן בברכה אחת ומברך "להפריש תרומות ומעשרות":

(עט) כל פרי שמקטנתו הוא ראוי לאכילה ואינו מניח אותו אלא כדי להוסיף בגופו מיד הוא חייב במעשרות. וכל פרי שאינו ראוי לאכילה בקטנו אינו חייב במעשרות עד שיגיע לעונת המעשרות:

(פ) אשכול שהגיע בו אפילו גרגיר יחידיו כולו חיבור למעשרות וכאילו הגיע כולו ולא אותו אשכול בלבד אלא כל הרוח שיש בה אותה הגפן שיש בה האשכול וכן רמון שהגיע בה אפילו פרידה אחת כולה חיבור:

(פא) שמרי יין שנתן עליהם מים וסגנן אם נתן שלשה ומצא ארבעה מוציא מעשר מזה היתר

(סב) אין תרומין שבלים על חטים וזיתים על שמן וענבים על יין אבל תרומים שמן על זיתים הנכבשים ויין על ענבים לעשות צמוקים:

(סג) תרומים זיתי שמן על זיתי כבש אבל לא מזיתי כבש על זיתי שמן מיין שאינו מבושל על המבושל אבל לא מן המבושל על שאינו מבושל מן הצלול על שאינו צלול אבל לא משאינו צלול על הצלול מתאנים על גרוגרות במנין מגרוגרות על תאנים במדה אבל לא תאנים על גרוגרות במדה ולא גרוגרות על תאנים במנין כדי שיתרום לעולם בעין יפה ותרומים חטים על הפת אבל לא מן הפת על החטים לפי חשבון. ובכל אלו אם תרם תרומתו תרומה. ונראה לי שהדינא תרומה לאיבוד אזלא אין להקפיד בכך וכן בשאר דברים כיוצא בהם ומיהו במעשר הניתן ללוי ולעני יש להקפיד בכך:

(סד) אין תרומין חומץ על יין אבל תרומין יין על חומץ:

(סה) התורם חבית של יין על היין ונמצאת חומץ אם ידוע שהיתה של חומץ עד שלא תרמה אינה תרומה ואם אחר שתרמה החמיצה הרי זו תרומה. אם ספק תרומה ויחזור ויתרום. וכן התורם קישות ונמצאת מרה אבטיח ונמצא סרוח:

(סו) אחר שמפרישין תרומה גדולה מפריש אחד מעשרה מהנשאר והוא הנקרא מעשר ראשון:

(סז) מעשר ראשון מותר באכילה לישראל ומותר לאכלו בטומאה לפיכך בת לוי שנבעלה בעילת זנות נותנין לה מעשר ואוכלת. אבל מי ששמעה שמת בעלה או העיד לה עד אחד ונשאת ואחר כך בא בעלה קנסו אותה חכמים שתהיה אסורה במעשר:

(סח) ליום וכהנים מפרישין מעשר ראשון כדי להפריש ממנו תרומת מעשר וכן הכהנים מפרישין שאר תרומות ומעשרות והם לעצמם:

(סט) אין מוציאין מעשר מיד הכהנים. וכן כל מתנות כהונה אין מוציאין אותם מכהן לכהן:

(ע) האוכל פירותיו טבלים וכן לוי שאכל המעשר בטבלו אף על פי שהם חייבים מיתה בידי שמים אין משלמין המתנות לבעליהם שנאמר "אשר יימנו לה" אין לך בהם כלום עד שירימו אותם. ובהוצאה לארץ מותר לאדם להיות אוכל והולך תחלה ואחר כך מפריש תרומה ומעשרות:

כל מין תאנים וגרוגרות ודבילה מין אחד. ותורם מזה על זה. וכל שהוא כלאים בחבירו לא יתרום מזה על זה אפילו מן היפה על הרעה ואם תרם אין תרומתו תרומה. וכל שאינו כלאים בחבירו מן היפה על הרע אבל לא מן הרע על היפה ואם תרם תרומתו תרומה חוץ מן הזונין (פירוש זרעונים שחורים הנמצא בין החטים) על החטים מפני שאינם אוכל אדם:

(נד) אין תרומין מדבר שנגמרה מלאכתו על דבר שלא נגמרה מלאכתו ולא מדבר שלא נגמרה מלאכתו על דבר שנגמרה מלאכתו ואם תרם תרומתו תרומה:

(נה) אין תרומין מהמחובר על התלוש ולא מן התלוש על המחובר ואם תרם אין תרומתו תרומה. אבל אם אמר פירות ערוגה זו תלושים יהיו תרומה על פירות ערוגה זה לכשתילשו ונתלשו דבריו קיימין. והוא שהביאו שניהם שליש בעת שאמר:

(נו) אין תרומין מן הלח על היבש ולא מן היבש על הלח ואם תרם תרומתו תרומה:

(נז) אין תרומין מפירות שנה זו על פירות שנה שעברה ולא מפירות שנה שעברה על פירות שנה זו ואם תרם אינה תרומה שנאמר "שנה שנה". ליקט ירק ערב ראש השנה עד שלא בא השמש וחזר וליקט אחר שבא השמש אין תרומין מזה על זה שזה חדרש וזה ישן. וכן אם ליקט אתרוג בערב ט"ו בשבט עד שלא בא השמש וחזר וליקט אתרוג אחר משבא השמש אין תרומין מזה על זה מפני שאחד בתשרי ראש השנה למעשרות תבואה וקטניות וירקות וט"ו בשבט ראש השנה למעשרות האילן:

(נח) אין תרומין מפירות הארץ על פירות הוצה לארץ ולא מפירות הוצה לארץ על פירות הארץ ולא מפירות הפטורים על החייבים ולא מהחייבים על הפטורים ואם תרמו אין תרומתן תרומה:

(נט) תרם מדמאי (פירוש דא מאי כלומר פירות או תבואה שנלקחה מעם הארץ שאין ידוע אם הרים המעשר כראוי וחייב במעשרות מדרבנן) על דמאי או על דמאי תרומתו תרומה ויחזור ויתרום מכל אחד מפני עצמו:

(ס) תרם מודאי על דמאי תרומתו תרומה ולא תאכל עד שיוציא עליה תרומה ומעשרות:

(סא) אין תרומין מן הלקוח על מה שגדל בתוך שדהו ולא הלקוח מגוי על הלקוח מישראל או בחיפץ:

ירא שמים משגמר בלבו מעשר ואחר כך יחזיר למזכר אם רצה להחזיר:

(צו) הלוקח במחזור לקרקע או שלקח תלוש לשלוח לחבירו לא נקבעו ויש לו לאכול מהם עראי:

(צז) האומר לחבירו הא לך איסור זה וזה לי בו חמש תאנים הרי זה אוכל אחת אחת ופטור ואם צירף חייב לעשר. הא לך איסור זה בעשרים תאנים שאבדו לי בדרך אחת אחת ואוכל. באשכול שאבדו לי מגרגר ממנו באילן ואוכל. ברמון שאבדו לי פורטו באילן ואוכל. באבטיח שאבדו לי סופת בקרקע ואוכל. ואם קצץ את התאנים וצרפם או שקצץ האשכול או האבטיח חייב לעשר שהרי לא קנה אלא הנתלש. אבל אם אמר ליה הא לך איסור בעשרים תאנים אלו בשני אשכולות אלו בשני רמונים אלו בשני אבטיחים אלו קוצץ כדרכו ואוכל עראי ופטור שלא נקבעו במקח שהרי לקחן במחזור:

(צח) המחליף עם חבירו זה לאכול וזה לאכול שניהם נקבעו למעשרות שהרי לקחו בתלוש. זה לקצות וזה לקצות שניהם לא נקבעו שאין המכר קובע דבר שלא נגמרה מלאכתו. לקח האחד פירות שהחליף לאכילה ולקח האחד תלושיתן להקצותן זה שלקח לאכילה חייב לעשר וזה שלקח להקצות לא נקבעו למעשר:

(צט) עם הארץ שהיה עובר בשוק ואמר טלו לכם תאנים אוכלים ופטורים שאין המתנה קובעת:

(ק) השוכר את הפועלים לעשות עמו בפירות בין בתלושין בין במחזורין הואיל ויש להם לאכול מן התורה במה שהם עושים הרי אלו אוכלים ופטורין מן המעשר. ואם התנה עמהם שיאכלו מה שלא זיכתה להם תורה כגון שהתנה הפועל שיאכלו בניו עמו או שיאכלו בנו בשכרו או שיאכלו אחר גמר מלאכתו בתלוש הרי זה אסור לאכול עד שיעשר הואיל ואוכל מפני התנאי הרי זה כולקח:

(קא) המוציא פועלים לעשות לו מלאכה בשדה בזמן שאין להם עליו מזונות אוכלים מפירות שבשדה ופטורים מן המעשר והוא שלא נגמרה מלאכתו. אבל אם יש להם עליו מזונות לא יאכלו ואף על פי שלא נגמרה מלאכתו שאין פורעין חוב מן הטבל אוכלים אחת אחת מהתאנה אבל לא מן הסל ולא מן הקופה ולא מן המוקצה:

(פו) כיצד היא אכילת עראי כגון שהיה מקלף שעורים ואוכל מקלף אחת אחת ואם קלף וכנס לתוך ידו חייב לעשר. היה מולל מלילות של חטים מנפה מיד ליד ואוכל ואם נפה לתוך חיקו חייב לעשר. וכן נוטל מן היין ונותן לקערה לתוך תבשיל צונן ואוכל אבל לא לתוך הקדרה אף על פי שהיא צוננת מפני שהיא כבדו קטן. וכן סוחט זיתים על בשרו אבל לא לתוך ידו וכן כל כיוצא בזה:

(פח) כשם שמותר לאכול עראי מפירות שלא נגמרה מלאכתן כך מותר להאכיל מהם לחיה לבהמה ולעופות כל מה שירצה ומפקירי מהם כל מה שירצה קודם שיעשר ואם גמרו אף על פי שלא נקבעו למעשר לא יפקיר ולא יאכיל לבהמה ולחיה ולעופות אכילת קבע עד שיעשר. ומותר להאכיל לבהמה עראי מן הטבל ואפילו בתוך הבית ומאכילה פקיעי (פירוש עמרים של תבואה המתונים בקש) עמיר עד שיעשו הבילות:

(פט) תאנה העומדת בחצר אוכל ממנה אחת אחת ופטור ואם צירף חייב במעשר. במה דברים אמורים כשהיה עומד בקרקע. אבל אם עלה לראש התאנה ממלא חיקו ואוכל שם שאין איר חצר קובע למעשר:

(צ) היתה עומדת בחצר ונוטה לגנה הרי זה אוכל ממנה בגנה כדרכו כאילו היתה נטועה בגנה. הגנה היתה נטועה בגנה ונוטה לחצר הרי זה כנטועה בחצר שאינו אוכל שם אלא אחת:

(צא) גפן שנטועה בחצר לא יטול את כל האשכול כאחד ויאכל אלא מגרגר אחת אחת. וכן ברמון לא יטול את כל הרמון אלא פורט את הרמון באילן ואוכל הפרט מושם. וכן באבטיח סופתו (פירוש חותכו) בקרקע ואוכלו שם:

(צב) היה אוכל באשכול בגנה ונכנס מן הגנה לחצר אף על פי שיצא מן החצר לא יגמור עד שיעשר:

(צג) כסבר הזורע בחצר מקרסם עלה עלה ואוכלו ואם צירף חייב לעשר וכן כל כיוצא בזה:

(צד) הלוקח פירות תלושין לאכלן נקבעו למעשר כמו שנבאר. ומאימתי יקבעו משיתן דמים אף על פי שלא משך:

(צה) הרי שלא נתן דמים והיה בדרך ומניח בדרך ומניח אפילו כל היום כולו ואף על פי שגמרו בלבו ליקח לא נתחייב לעשר. ואם היה

ממקום אחר ואינו מפריש עליו תרומה שהתורם מתחלה בלבו על הכל. ואם מצא פחות מארבע אף על פי שמצא יתר על מדתו ואף על פי שיש בהם טעם יין פטור:

(כפ) פירות שהגיעו לעונת המעשרות ונתלשו ועדיין לא נגמרה מלאכתן כגון תבואה שקצרה ודשה ועדיין לא זרה אותה ולא מרחה מותר לאכול מהם אכילת עראי עד שתגמר מלאכתן ומשתגמר מלאכתן אסור לאכול מהם עראי. במה דברים אמורים בגומר פירותיו למכור בשוק אבל אם היתה כוונתו להוליכן לבית הרי זה מותר לאכול מהם עראי אחר שנגמרה מלאכתן עד שיקבעו למעשר:

(כג) אחד מששה דברים קובע הפירות למעשרות החצר והמקח והאש והמלח והתרומה והשבת. וכולם אין קובעין אלא בדבר שנגמרה מלאכתו כיצד פירות שדעתו להוליכן לבית אף על פי שנגמרה מלאכתן אוכל מהם אכילת עראי עד שיכנסו לבית שלו. נכנסו לבית שלו נקבעו למעשרות ואסור לאכול מהם עד שיעשר וכשם שהבית קובע למעשר כך החצר קובע למעשר שאם נכנסו הפירות לחצר דרך השער נקבעו אף על פי שלא נכנסו לתוך הבית. וכן אם מכרין או בשלם באור או כבשן במלח או הפריש בהם תרומה או נכנסה שבת עליהם לא יאכל עד שיעשר אף על פי שלא הגיעו לבית. וכניסין לבית קודם שתגמור מלאכתן הרי זה אוכל מהם עראי. התחיל [לגמור] מלאכתן מאחר שנכנסו לבית חייב לעשר הכל. כיצד הכניס קישואין ודילועין קודם שישפשף משיתחיל לשפשף אחת נקבעו הכל למעשר.

וכן כל כיוצא בזה. וכן התורם פירות שלא נגמרה מלאכתן מותר לאכול מהם עראי חוץ מכלכלת תאנים שאם תרמה קודם שתגמור מלאכתה נקבעה למעשר:

(כד) מותר להערים על התבואה להכניסה ברמץ כדי שתהיה בהמתו אוכלת ופטורה מן המעשר וזורה מעט מעט אחר שהכניס לבית ופטור לעולם מן התרומה ומן המעשרות שהרי אינו מתחיל לגמור הכל:

(כה) הגומר פירותיו של חבירו שלא מדעתו הרי אלו טבלו למעשר:

(כו) איהו גמר מלאכה היין משיניחנו בחבית וישלה החרצנין והזנין מעל פי החבית אבל כשהוא בתוך הבור כשיגביהו להעמידו בחבית שותה עראי וקולט מן הגת העליונה ומן הצנור ומכל מקום ושותה:

(קב) אחד המבשל ואחד השולק ואחד הכובש קובע למעשר. אבל המעשן את הפירות עד שהכשירן הרי זה ספק:

(קג) הטומן פירות באדמה או בזבל או בתבן עד שהכשירם לאכילה לא נקבעו למעשר:

(קד) הנותן יין לתבשיל חם או שנתן שמן לקדרה באלפס כששן מרותהין נקבעו למעשר:

(קה) מזג יין במים חמין נקבע ואין צריך לומר אם בישל היין ואפילו בגת אסור לשותות ממנו עד שיעשר:

(קו) הסוחט אשכול לתוך הכוס נקבע לתוך התמחוי אינו נקבע:

(קי) המולח פירות בשדה נקבעו. טבל היתים אהת אהת במלה ואכל פטור:

(קיב) הפוצע זיתים כדי שיצא השרף מהם פטור:

(קט) הנוטל זיתים מהמעטן טובל אחת אהת במלה ואוכל. ואם מלח ונתן לפניו חיוב. וכן כל כיוצא בזה:

(קיג) התורם פירותיו תרומה שצריך לתרום אהריה שניה נקבע למעשר ולא יאכל מהם עראי עד שיוציא התרומה שניה ויעשר:

(קיג) פירות שנגמרה מלאכתן וחשכה עליהם ליל שבת נקבעו ולא יאכל מהם אפילו לאחר השבת עד שיעשר:

(קיב) חינוקות שטמנו תאנים לשבת ושכחו לעשרן לא יאכלו למוצאי שבת עד שיעשרו:

(קיג) תאנה שהיתה מיוחדת לו לאכול פירותיה בשבת וליקט ממנה כלכלה לא יאכל עד שיעשר הואיל ופירות אלו מיוחדים לשבת והשבת קובעת:

(קיד) היה אוכל באשכול וחשכה עליו ליל שבת לא יגמור אכילתו בשבת עד שיעשר ואם הניחן לאחר השבת הרי זה גומרו:

(קטו) כל שאסור לזרים לאכול בתרומה בגון הגרעינין וכיוצא בהן כך אסור לאכול מהטבל והמעשר שלא ניטלה תרומתו ומעשר שני והקדש שלא נפדו וכל שמותר לזרים לאכול בתרומה מדברים אלו כך מותר בטבל ומעשר שלא ניטלה תרומתו ומעשר שני והקדש שלא נפדו:

(קטז) אין מדליקין בטבל טמא אין מחפין בטבל ואין זורעין את הטבל ואפילו פירות שלא נגמרה מלאכתן אסור לזרוע מהם עד שיעשר כמה דברים אמורים בתבואה וקטניות וכיוצא בהן אבל העוקר שתלים שיש בהם פירות

ממקום למקום בתוך שדהו הרי זה מותר ואינו כזורע טבל שהרי לא אסף הפירות וכן העוקר לפת וצנונות ושתלם במקום אחר אם נתכוון להוסיף בגופם מותר ואם שתלם כדי שיקשו ויקח הזרע שלהם אסור מפני שהוא כזורע חטים או שעורים של טבל:

(קיו) אין מוכרין טבל אלא לצורך ולהכיר ואסור לשלוח טבל ואפילו חבר לחבר שמה יסמכו זה על זה ויאכל טבל:

(קיא) המוכר פירות להכירו מוכר אומר "על מנת שהם טבל מכרתי" ולוקח אומר "לא לקחת ממך אלא מעשרות" כופין את המוכר לתקן. קנס הוא לו מפני שמכר טבל:

(קיט) אין פורעין חוב מהטבל מפני שהוא כמוכרו:

(קכ) הלוקח טבל משני מקומות מעשר מזה על זה:

(קכא) החוכר שדה מהגוי מעשר ונותן לו והמקבל שדה אבותיו מהגוי מעשר ונותן לו:

(קכב) כהן או לוי שלקחו פירות מישראל אחר שנגמרה מלאכתן מוציאין התרומה והמעשרות מידיהם ונותנים אותם לכהנים וללויים אחרים:

(קכג) כהן או לוי שמכרו פירות תלושים קודם שתגמרו מלאכתן ואין צריך לומר אם מכר במחובר הרי התרומה ומעשר שלהם:

(קכד) הנותן שדה בקבלה לגוי או למי שאינו נאמן על המעשרות אף על פי שלא באו לעונת המעשרות צריך לעשר על ידם נתנה לעם הארץ עד שלא באו לעונת המעשרות אינו צריך לעשר על ידם ומשבאו לעונת המעשרות צריך לעשר על ידם כיצד הוא עושה עומד על הגורן ונטל ואינו חושש למה שאכלו שאין אתו אהרים להם:

(קכה) באחד בתשרי הוא ראש השנה למעשר תבואה וקטניות וירקות ובחמשה עשר בשבט הוא ראש השנה למעשר האילנות כיצד תבואה וקטניות שהגיעו לעונת המעשרות לפני ראש השנה של שלישיית אף על פי שנגמרו ונאספו בשלישיית מפרישין מהן מעשר שני וכן פירות האילן שבאו לעונת המעשרות קודם חמשה עשר בשבט של שלישיית אף על פי שנגמרו ונאספו אחר כך בסוף שנה שלישיית מתעשרין

לשעבר ומפרישין מהם מעשר שני וכן אם באו לעונת המעשרות קודם חמשה עשר בשבט של רביעית אף על פי שנגמרו ונאספו ברביעית מפרישין מהם מעשר שני ואם באו לעונת

המעשרות אחר חמשה עשר בשבט מתעשרין להבא:

(קכו) הירק בשעת לקיטתו עישורו כיצד אם נלקט ביום ראש השנה של שלישיית אף על פי שבא לעונת המעשרות ונגמרו בשניה מפרישין ממנו מעשר שני ואם נלקט ברביעית מעשר שני וכן האחרוג בלבד משאר פירות האילן הרי הוא כירק והולכין אחר לקיטתו בין למעשר בין לשביעית כיצד אם נלקט בשלישיית אחר חמשה עשר בשבט מפרישין ממנו מעשר שני ואף על פי שהולכין אחר לקיטתו אחרוג בת ששית שנכנסה לשביעית אפילו היתה כזית ונעשית כככר חייבת במעשרות:

(קכז) האבינות של צלף נותנין עליהם חומרי האילן וחומרי זרעים שאם היו משנה שניה שנכנסה לשלישיית ונלקטו קודם חמשה עשר בשבט מפרישין מעשר ראשון ואחר כך מפריש מעשר אחר ופודרהו ואחר שפודרהו נותנו לעניים:

(קכח) פירות שנה שניה שנתעברו בפירות שלישיית או של שלישיית ברביעית הולכים אחר הרוב מחצה למחצה מפרישין מעשר שני מן הכל אבל לא מעשר שני שמעשר שני חמור שהרי הוא קדוש ומעשר שני חול וכן פירות שהן ספק אם פירות שניה הם או פירות שלישיית מפריש מהם מעשר שני:

(קכט) כל הפטור ממעשר ראשון פטור ממעשר שני ומן העני וכל שחייב בראשון חייב בשניהם וכל התורם מוציא מעשר וכל שאינו תורם אינו מוציא מעשר וכל מי שאם תרם תרומתו תרומה כך אם עישר הרי הוא מעשר וכל מי שאין תרומתו תרומה כך אם הוציא מעשר אינו מעשר:

(קל) פירות שהוציא מהם מעשר ראשון קודם שיקבעו למעשר הרי זה אוכל מהם עראי קודם שיוציא מעשר שני שאין הראשון קובע לשני אבל משנקבעו למעשר אף על פי שהוציא את הראשון אסור לאכול מהם עראי עד שיוציא את השני או את מעשר עני:

(קלא) לא חייבו להפריש מעשר שני בסוריא:

(קלב) מעשר שני נאכל לבעליו לפני ח' חודשים ירושלים שנאמר "ואכלת לפני ה' אלהיך במקום אשר יבחר" וגו' ונוהג

מה שנתבאר בדיני צדקה אך גם בדיני תרומות ומעשרות השמיט כמה דינים שכתב הטור והכניס אחרים תחתיהם וכל זה גרם לו שהתיק דברי הרמב"ם הלכות תרומות ומעשרות ככתבם וכלשונם ולא שת לבו לדברים אחרים והרוצה לעמוד על עיקרי הדינים עיין בפנים:

יורה דעה הלכות קריעה, סימן שג – ענין הקריעה, שיעורה ומקומה, ועל מי קורעין, ובאיזה זמן קורעין, סעיף לה

(לה) הרואה ערי יהודה בתורבנן או ירושלים או בית המקדש חייב לקרוע (ועיין באורח חיים סימן תקס"א):

יורה דעה הלכות אבלות, סימן שסג – איסור פיגוע המת והעצמות במקומו, סעיפים: א, ב

(א) אין מפנין המת והעצמות לא מקבר מכובד לקבר מכובד ולא מקבר בזוי לקבר בזוי ולא מבזוי למכובד ואין צריך לומר ממכובד לבזוי. ובתוך שלו אפילו ממכובד לבזוי מותר שערב לאדם שיהא נח אצל אבותיו. **וכן כרי לקברו בארץ ישראל מותר.** ואם נתנהו שם על מנת לפנותו מותר בכל ענין. ואם אינו משתמר בזה הקבר שיש לחוש שמא יצאיאורו גויים או שיכנסו בו מים או שהוא קבר הנמצא מצוה לפנותו. (יש נהגין לתת מעפר ארץ ישראל בקבר) (אור זרוע) (ויש למנהג זה על מה שיסמכו) (מדרש תנחומא פרשת ויחי):

(ב) אין מולוכין מת מעיר שיש בה קברות לעיר (אחרת) אלא אם כן מחוצה לארץ לארץ, הגה: או שמולוכין אותו למקום קברות אבותיו (כן משמע באור זרוע). ואם צוה להוליכו ממקום למקום או שצוה לקברו בביתו ולא בבית הקברות שומעין לו (גם ה"ס). ומותר ליתן סיד עליו כדי לעכל הבשר מהר ולהוליכו למקום אשר צוה (רש"א סימן שס"ט):

אבן העזר הלכות קדושים, סימן סה – מצוה לשמח חתן וכלה, ודני מת וכלה, סעיף ג

(ג) צריך לתת אפר בראש החתן במקום הנחת תפילין וכן לאבילות ירושלים דכתיב "לשום לאבילי ציון (וגו') פאר

תחת אפר". הגה: ויש מקומות שנהגו לשבר כוס שבע ברכות וזהו מנהג נהג במדינות אלו שהחתן שובר הלוי שמברכין עליו ברכת אירוסין (כל בו) וכל מקום לפי מנהגו. עוד נוהגים להתענות ועיין

(קלה) אין פודין מעשר שני אלא בכסף וכן אם פדה מעשר שני שלו שהוא מוסיף חומש לא יהיה החומש אלא כסף כקדש ואינו פודה בכסף שאינו מטבע אלא בכסף מפותח שיש עליו צורה או כתב ואם פדה בלשון של כסף וכיוצא בו והוא הנקרא אסימון לא עשה כלום ואין פודין בפחות מפרוטה מפני שהוא כפודה באסימון ואין פודין במטבע שאינו יוצא כאותו זמן ובאותו מקום ואינו פודה במעות שאינם ברשותו ואפשר שאין דברים אלו אמורים אלא בזמן שבת המקדש קיים קיים אבל עכשיו שאין מעשר שני נאכל אין להקפיד בכך ומכל מקום יש לחוש בדבר ואף בזמן הזה לא יפדה מעשר שני אלא על כסף שיש בו מטבע חיוצא והוא ברשותו או יחלל על פירות אחרים:

(קלט) הפודה מעשר שני קודם שיפרישונו כגון שאמר "מעשר שני של פירות פדוי במעות אלו" לא אמר כלום ולא קבע מעשר אבל אם קבע ואמר "מעשר שהוא בצפון או בדרום מחולל על מעות אלו" הרי זה פדוי:

(קמ) מצות עשה להתודות לפני ה' אחר שמוציאין כל המתנות שבורע הארץ וזהו הנקרא וידוי מעשר ואין מתודין וידוי זה אלא אחר השנה שמפרישין בה מעשר עני:

(קמא) אימתי מתודין במנהג ביום טוב האחרון של פסח של רביעית ושביעית:

(קמב) אין מתודין אלא ביום וכל היום כשר לידויו המעשר ובין בפני הבית בין שלא בפני הבית חייב לבער ולהתודות:

(קמג) וידוי זה נאמר בכל לשון ואם רצו רבים להתודות כאחד מתודים:

(קמד) אינו מתודה עד שלא ישאר אצלו אמת מהמתנות וערב יום טוב האחרון היה הביעור ולמחר מתודין ופירות שלא הגיעו לעונת המעשרות בשעת הביעור אין מעכבין אותו להתודות ואינו חייב לבערן:

(קמה) מי שהיו פירותיו רחוקים ממנו והגיע יום הביעור הרי זה קורא שם למתנות ומוכה להן לבעליהן על גבי קרקע או למי שזוכה להן לבעליהן ומתודה למחר:

(קמו) אם הפריש המתנות שלא על הסדר או אם נשרף טבלו או אם הפריש מעשר בטומאה אינו מתודה. הגה: הרב המחבר הזה השמיט כל דיני מעשר עני שכתב הטור שיש ללמוד מהם הרבה דיני צדקה הנוהגים האידיא ואפשר שסמך עצמו על

בפני הבית ושלא בפני הבית אבל אינו נאכל בירושלים אלא בפני הבית שנאמר "מעשר דגנך תירושך ויצהרך ובכורות בקרך וצאנך" מפי השמועה למדו מה בכור אינו נאכל אלא בפני הבית אף מעשר שני לא יאכל אלא בפני הבית:

(קלב) בזמן הזה אם רצה לפדות מעשר שני שוה מנה בפרוטה לכתחלה פודה ומשליך הפרוטה לים הגדול אבל לשאר תרות צריך לשקפה תחלה וכן אם חילל (פירוש אם עשאו הלוי על ידי פדיון) מעשר שוה מנה על שוה פרוטה מפירות אחרות הרי זה מחולל ושורף את הפירות שהחילל עליהם כדי שלא יהיו תקלה לאחרים:

(קלד) ושיעור פרוטה כחצי שיעור כסף מזוקק שהיא חלק משלשים ושנים במעה כסף שהוא אשפיר"ו עוטימאני משקלו רביע דרה"ם נמצא שהפרוטה חלק מארבעים ושמונה בקטעא ויותר מעט וצריך לדקדק שהפירות שמחלל עליהם מעשר שני שישו כן לפחות. (ועיין לעיל סימן רצ"ד סעיף ו):

(קלה) כשם שאין אוכלים מעשר שני בזמן הזה בירושלים כך אין פודין אותו שם ואין מחללים אותו ואין מוכרים אותו ואם נכנס בירושלים אף בזמן הזה אין מוציאין אותו משם ומנחים אותו שם עד שירקב (וכן אם עבר והוציאו משם מנחין אותו עד שירקב) לפיכך אין מפרישין מעשר שני בירושלים בזמן הזה אלא מוציאין את הפירות בטבלן חוץ לעיר ומפרישין אותו שם ופודהו ואם הפרישן שם בזמן הזה ירקב כמה דברים אמורים במעשר שני שלא נטמא אבל אם נטמא פודין אותו בירושלים (ויש להבשירו כדי שיקבל טומאה ויהא לו היתר בפדיון) (טור):

(קלו) הפודה מעשר שני אומר "הפירות האלו מחוללות על מעות אלו" ואם לא פירש אלא הפריש מעות בלבד כנגד הפירות דיו ואינו צריך לפרש ויצאו הפירות לחולין:

(קלז) הפודה מעשר שני מברך "אשר קדשנו במצותיו וצונו על פדיון מעשר שני" ואם חיללן על פירות אחרות מברך "על חילול מעשר שני" והפודה או מחלל מעשר שני של דמאי אינו צריך ברכה:

לעיל סימן ס"א. ודין זריקה אוכלין לפני חתן וכלה עיין באורח חיים סימן קע"א:

אבן העזר הלכות כתובות, סימן עה – הלוקח הארצות לענין נישואין, ודיני ארץ ישראל, וכו' ה' סעיפים

(א) שלש ארצות בארץ ישראל הלוקות זו מזו לענין נישואין יהודה ועבר הירדן והגליל. וכל הישוב הוא ארצות כגון ארץ כנען וארץ מצרים וארץ תימן (שחלוקים בלשונם) (מהר"ם סי' קי"ז). שמי שהוא מארץ מהארצות ונשא אשה בארץ אחרת כופין אותה ויוצאה עמו לארצו או תצא בלא כתובה ובלא תוספת שעל מנת כן נשאה אף על פי שלא פירש. (אבל אינו יכול להוציאה מעיר לכרך או להיפך בגליל אחד אף על פי שהתנה עמה להוציאה מגליל ליהודה) (הר"ן פרק שני דיני גיורת). וכן כל כיוצא בזה. אבל הנושא אשה באחת מהארצות והוא מאנשי אותה הארץ אינו יכול להוציאה לארץ אחרת אבל מוציאה ממדינה למדינה ומכפר לכפר באותם הארצות ואינו יכול להוציאה ממדינה לכפר ומכפר למדינה. הגה: ויש אומרים דאם היו שניהם מארץ אחת ונשאה בארץ אחרת היא יכולה לכופו אותו לילך עמה לארצה אפילו מכפר למדינה או להיפך (טור בשם רבינו חם). אבל אם שניהם מארץ אחת ונשאה באותה הארץ אין אחד מהם כופה לשני להוציאו ממדינה לכפר או להיפך אבל ממדינה למדינה או מכפר לכפר האשה יסלה להכריחו שילך עמה למקומה הואיל והם שוים (גם זה שם). היה דר עמו בעירו ולא מתדר שם ונסע עמה לעירה דרך מקרה ולא איתדר ליה יכול לחזור ולהוציאה (ריב"ש סימן מ"ח). יש אומרים אם לא יוכל להחיות ולפרנס עצמו כופין אשתו שתלך עמו למקום שירצה (תרומו הדין סימן ת"י) ויש חולקין (בית יוסף וכן משמע בריב"ש סימן פ"א). מי שהוא ממדינה אחת ויש לו שם אשה ונשאה אחרת ממדינה אחרת צריכה לילך עמו לעירו דדאי נשאה לשוב לביתו (בית יוסף בשם הרשב"א). ועיין לקמן סימן קנ"ד סי' ט' עוד מדינים אלו:

(ב) כשמוציאה ממדינה למדינה ומכפר לכפר באותה הארץ אינו יכול להוציאה מנהו יפה לנוה הרע ולא מרע ליפה וכן לא יוציאנה ממקום שרובן ישראל למקום שרובו גוים ובכל מקום מוציאין ממקום שרובו גוים למקום שרובו ישראל. הגה: ואינו יכול להוציאה ממקום שהמושל טוב למקום שהמושל רע (הנהגות מיימתי פרק י"ג דאישות). כל מקום שיכול להוציאה ממקומה היינו לאחר שכנסה ונשאה אבל קודם

נישואין לא יכול להוציאה וצריך לכנסה במקומה אם לא התנה בפירוש עם האשה אבל אם התנה עם אמה לאו כלום הוא (ריב"ש סימן קע"ז). מיהו אם יש אמתלאות וטעמים לדבריו האשה צריכה לילך אחריו (תשובת מיימוני לנשים סימן כ"ח):

(ג) כמה דברים אמורים מחוצה לארץ להוציאה לארץ או מארץ ישראל לארץ ישראל אבל מחוצה לארץ לארץ ישראל כופין אותה לעלות אפילו מנהו יפה לנוה הרע ואפילו ממקום שרובו ישראל למקום שרובו גוים. ואין מוציאין מארץ ישראל להוציאה לארץ ואפילו מנהו הרע לנוה הרע ושרובו ממקום שרובו גוים למקום שרובו ישראל:

(ד) אמר האישי לעלות לארץ ישראל והיא אינה רוצה תצא בלא כתובה. הגה: אבל נכסי מלוג שלה ונכסי צאן ברזל הקיימים נוטלת ואם אינם קיימים אם הוא הפסידן נכסי צאן ברזל אין צריך לשלם ונכסי מלוג צריך לשלם ואם נגנבו או נאבדו נכסי מלוג לית לה ונכסי צאן ברזל צריך לשלם (במדכ"ד סוף כתובות בשם מהר"ם). והא דכתובה אין לה דוקא שנשאר בארץ ישראל אבל אם הוא חוזר לפנה כמה שנים להתיישב בחוצה לארץ צריך לשלם לה או לירשיה אף הכתובה (גם זה שם). אמרה היא לעלות והוא אינו רוצה יוציא ויתן כתובה. והוא הדין לכל מקום מארץ ישראל לירושלים. שהכל מעלין לארץ ישראל ואין הכל מוציאין משם. הכל מעלין לירושלים והכל מוציאין משם:

(ה) יש מי שאומר דהא דכופין לעלות לארץ ישראל היינו כדאפשר בלא סכנה. הילכך מסרה המערב עד נוא אמון אין כופין לעלות ומנא אמון ולמעלה כופין לעלות דרך יבשה וגם דרך ים בימות החמה אם אין שם לסטים:

הרשב"א הלכות דינים, סימן א – מניין השופטים בארץ ובחוצה לארץ, וכו' סעיפים

(א) בזמן הזה דנים הדיינים דיני הודאות והלואות וכתובות אשה וירושות ומתנות ומזיק ממון חבירו שהם הדברים המצויים תמיד ויש בהם חסרון כיס אבל דברים שאינם מצויים אף על פי שיש בהם חסרון כיס כגון בהמה

שחבלה בחבורה או דברים שאין בהם חסרון כיס אף על פי שהן מצויים כגון תשלומי כפל וכן כל הקנסות שקנסו חכמים כתוקע להבירו (פירוש שתוקע בקול באזנו ומבעיתו) וכסוטר את חבירו (פירוש מכה בידו על הלח) וכן כל המשלם יותר ממה שהזיק או שמשלם חצי נזק אין דנין אותו אלא מומחים הפסוקים בארץ ישראל חוץ מחצי נזק צורות מפני שהוא ממון ואינו קנס:

(ב) אדם שחבל בחבירו אין מגבים דינים שאינם פסוקים בארץ ישראל נזק צער ופגם וכובש וכופר אבל שבת וריפוי מגבים. הגה: ויש אומרים שאף ריפוי ושבת אין דנין (טור בשם רא"ש) ולא ראיתי נוהגין לדקדק בזה רק כופין החובל לפייס הנחבל ולקנסו כפי הנראה להם (ור"י משה לדעת מהר"ם בפסקיו סימן ר"ח) וכמו שיתבאר בסמוך סעיף ה':

(ג) בהמה שהזיקה את האדם אין גובין נזק דיינין שאינן פסוקים בארץ ישראל מפני שהוא דבר שאינו מצוי אבל אדם שהזיק בהמת חבירו משלם נזק שלם בכל מקום וכן בהמה שהזיקה בשן ורגל הואיל והיא מועדת [להן] מתחילתה הרי זה דבר מצוי ומגבין אותו דיינים שאינם פסוקים בארץ ישראל וכן מי שגנב או גזל מגבין ממנו הקרן בלבד. הגה: ויש אומרים דוקא גזילות דשכחי כגון כפר בפקדון וכדומה אבל גזילה ממש לא שכיחא ואין דנין אלא אם כן הגזילה קיימת מחייבין להחזירה (נימוקי יוסף פרק החובל):

(ד) דיני דגרמי וכן דין המוסר דנין אותן דיינים שאינם פסוקים בארץ ישראל. הגה: עדים שהעידו עדות שקר והחזמו והוציאו ממון על פיהם ואי אפשר להתדר דנין אותם ומחייבין אותם לשלם (מרדכי ר"ש פרק החובל). ועיין לקמן סימן כ"ט סעיף ב':

(ה) אף על פי שדיינים שאינם פסוקים בארץ ישראל אינן מגבין קנסות מנדין אותו עד שיפייס לבעל דינו וכיון שיתן לו שיעור הראוי לו מתירין לו (כין נתפייס בעל דינו בין לא נתפייס). וכן אם תפס הניזק שיעור מה שראוי לו ליטול אין מוציאין מידו. הגה: ואם יאמר הניזק שומו לי נזקי שאדע עד כמה אתפוס אין מעצין לו אלא אם כבר תפס שמן לו ואומרים לו כך וכך תחזיק וכך וכך תחזיר (טור בשם הרא"ש פרק החובל וסוף פרק קמא דבבא קמא). וכל זה דווקא בקנסות הכתובים אבל קנסות שבאים חכמים לקנס מעצמן על תקנתן גובין בכל מקום וכמו שיתבאר בסיומן ב' (מרדכי סוף פרק השולח):

של בעל הבית, שהרי מחליש כוחו שלא יוכל לעשות מלאכת בעל הבית בכח:

(כ) מוזהר הפועל שלא יבטל מעט כאן ומעט כאן, אלא חייב לדקדק על עצמו בזמן, שהרי הקפידו על ברכה וביעית של ברכת המזון שלא יבדק אותה. וכן חייב לעבוד בכל כוחו, שהרי יעקב הצדיק אמר "כי בכל כחי עבדתי את אביכך", לפיכך נטל שכרו בעולם הזה, שנאמר "ויפרוץ האיש מאד מאד מאד":

הושן משפט הלכות גזילה, סימן שטו – דין המסיג גבול רעהו, סעיף א

(א) המסיג גבול רעהו והכניס מתחום חבירו בתוך תחומו אפילו מלא אצבע, אם בחזקה עשה הרי זה גולן. ואם הסיג בסתר הרי זה גנב. ואם בארץ ישראל הסיג הגבול, הרי זה עובר בשני לאוין, בלאו גניבה או בלאו גזילה, ובלאו דלא תסוג. (אם מותר לאדם ליקח מערופיא של חבירו, עיין לעיל סימן קנ"ו):

הושן משפט הלכות נזיק ממון, סימן תט – אין מגדלים בהמה דקה בישוב, והחיר וכלב רע בכל מקום, סעיף א

(א) אין מגדלים בהמה דקה בארץ ישראל מפני שדרכם לרעות בשדות של אחרים והיוזקם מצוי, אבל מגדלים בסוריא ובמדברות שבארץ ישראל. והאידנא שאין מצוי שיהיו לישראל בארץ ישראל שדות, נראה דשריי:

שנדבקו זו בזו ומדולין) בתמרים ובגרוגרות, אינו אוכל. שכל דבר שאין אחר חייב מעשר חייב אחר כגון תאנים וענבים לאחר שנתחייבו במעשר אינו אוכל ממנו, ובדבר שיש בו חייב אחר כגון חטים העומדים לעשות פת שחייבת בחלה, אוכל עד שיגמור מלאכתו להתחייב בחלה ולאחר מכאן אינו אוכל:

(ד) הבודל בתמרים רעים שלא נתכשלו כל ארכן ונותנים אותם כסל ומתחממים ומתרככים שם, עדיין לא נגמרה מלאכתן ויכול לאכול מהם:

(ה) נפתחו חביותיו ונתפרסו עיגוליו ושכרו לעשות בהם, לא יאכל מהם שכבר נתחייבו במעשר. במה דברים אמורים בשיודע הפועל שנפתחו, אבל אם לא ידע וכבר שעדיין לא נתחייבו במעשר, חייב לעשר ולהאכילו:

(ו) השומר במחובר אפילו בשעת גמר מלאכה אינו אוכל. אבל השומר בתלוש עד שלא נגמרה מלאכתו, אף על פי שאינו אוכל מן התורה אוכל מהלכות מדינה שנהגו כן:

(משום גרדא הבאנו גם כן שני סעיפים הבאים, בשביל הנחיצות שבהם)

(יט) אין הפועל רשאי לעשות מלאכה בלילה ולהשכיר עצמו ביום. ולא ירעב ויסגף עצמו ויאכל מזונותיו לבניו, מפני ביטול מלאכתו

הושן משפט הלכות שכירות פועלים, סימן שלו – דין אכלת פועל בשעת מלאכה, ממה אוכל או מתי אוכל, סעיפים: א, ב, ג, ד, ה, ו, ז, ח

(א) פועל העושה מלאכה לבעל הבית בדבר מאכל, הרי זה אוכל ממה שהוא עושה, אפילו אינו עושה לא בידי ולא ברגליו רק שנושא על כתפו, ואסור לחסמו שלא יאכל, (ואם חסמו, שלומי משלם ליה מלקי לא לקי) (טור בשם הרמ"ה):

(ב) במה דברים אמורים שאוכל בשווא עושה כגידולי קרקע במחובר בשעת גמר מלאכה, כגון בוצר ענבים ומוסק בזיתים ואורה בתאנים וגודר בתמרים, ובתלוש מהקרקע קודם שיגמר סוף מלאכה המחייבת אותו בחיוב האחרון שבו. אבל העושה בדבר שאין גידולי קרקע, כגון החולב והמחבץ (פירוש המוציא המאה מן החלב, ערוך. ויש אמרים המקפה את החלב בקיבה להיות נקשר, רש"י בפרק ר' דבתי) והמגבן אינו אוכל. וכן העושה במחובר שלא בשעת גמר מלאכה, כגון העודר בגפנים או מכסה שרשי האילנות. ואפילו המנכש בכצילים ושומים כגון שעוקר את הקטנים מן הגדולים, לא יאכל מהם, ואף על פי שהוא גמר מלאכת הקטנים, שעוקר המלאכה לצורך הגדולים להרחיב להם ועדיין לא נגמרה מלאכתן:

(ג) העושה בתלוש לאחר שנגמרה מלאכתו למעשר כגון בודל (פירוש

